

Predmet IT-98-32-A, Tužilac protiv Mitra Vasiljevića

Transkripcija i redaktura transkripta: Fond za humanitarno pravo, 15.decembar 2005.

Petak, 19. novembar 2001.

Svedok VGD-23

Svedok Ilija Zečević

Svedok Petar Mitrović

Otvorena sednica

Optuženi je pristupio Sudu

Početak u 9.30 h

Molim, ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA HANT: Najavite Predmet, molim.

sekretar: *Predmet IT-98-32-T, Tužilac protiv Mitra Vasiljevića.*

SUDIJA HANT: Dok čekamo da se svedok vrati, gospodine Domazet, koliko ja znam, vi ste konačno dobili izveštaj.

ADVOKAT DOMAZET: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Jeste li ga dostavili?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, nisam jer jutros sam opstavio poruku gospodinu Loranu (Loran) da sam mu doneo dam u predam međutim, do početka nije došao, tako da je taj podnesak kod mene.

SUDIJA HANT: Svakako to ćete učiniti, zar ne?

ADVOKAT DOMAZET: U prvoj pauzi, vaša Visosti.

SUDIJA HANT: Hvala. Izvinite, želite li još nešto da dodate?

ADVOKAT DOMAZET: Želim, vaša Visosti, pre nego što svedok uđe, hteo bih nešto da iznesem što bi bilo jedna primedba Odbrane na postupak koji je išao prošle nedelje u odnosu an svedoke Odbrane. Iako mi je poznato da je zadatak unakrsnog ispitivanja, pored onog što se odnosi na glavno ispitivanje, i verodostojnost svedoka, mislim da citiranje delova nekih izjava neidentifikovanih svedoka, a koji nisu

svedočili u ovom predmetu, u odnosu na svedoke Odbrane koji ovde svedoče, je nešto što može da poremeti i da izazove posledice po Odbranu da svedoci ili odbijaju da svedoče ili da uopšte dođu pred ovaj Sud, jer mislim da način na koji je Tužilaštvo prošle nedelje neke od svedoka, ili da kažem većinu svedoka, unakrsno ispitivalo je po mišljenju Odbrane prevazišlo onaj način koji se tiče identiteta, odnosno verodostojnosti, izjava tih svedoka.

Nekim svedocima se direktno postavljalo pitanje da li su učestvovali u ubistvima, ali na način da su im citirani delovi nama potpuno nepoznatih iskaza, za koje ne znamo niti da li postoje, niti su bili u ovom predmetu, pa bih voleo da se i ova stvar raspravi pre nego što nastavimo sa ostalim svedocima Odbrane jer se bojim posledica koje može imati na ceo postupak i našu želju da ovo suđenje zaista protekne u fer atmosferi.

SUDIJA HANT: No, gospodine Domazet, vi ste u zapravo postavili dve stvari. Jedna je bila upotreba neidentifikovanih izjava svedoka, kada se kaže "imamo izjavu koja kaže" i moram reći da je to nešto što ja nikada ranije nisam video, mislim čak da nije adekvatno, ali možda gospodin Grum (Groome) ima nekakvo opravdanje za to, no, druga stvar. Ja nisam siguran da sasvim razumem koji je tu vaš stav. Ako je gospodin Grum jednostavno rekao, "Ja hoću vama da kažem da ste vi učestvovali u ubistvu jednog broja ljudi u autobusu," a onda je zatim izložio detalje, a da nije rekao da je to bilo u izjavi, kako to onda nema veze sa kredibilitetom svedoka? Isto tako, koliko ja znam, to se tiče jednog incidenta na koji se Tužilaštvo oslanja kako bi utvrdilo postojanje napada na civilno stanovništvo. Dakle, radi se i o verodostojnosti i o pitanju koje se raspravlja u ovom predmetu. Jer jedini prigovor koju vi iskazujete da se zapravo poziva na te dve izjave, je ako je to srž vaše pritužbe onda ja to razumem i ako gospodin Grum ne kaže ništa u vezi sa tim ja se slažem. No, vi ne možete zaustaviti drugu stranu da unakrsno ispituje vaše svedoke u pogledu kredibiliteta i naravno ozbiljnih stvari kao što je ubistvo većeg broja ljudi.

ADVOKAT DOMAZET: Potpuno se slažem, vaša Visosti, i upravo je moj prigovor zbog čitanja ovih izjava koje kogu da izazovu, i u javnosti, s obzirom da ovo ide u javnost, da postoje takvi dokazi, a ti dokazi, pismene izjave, nisu bili na ovom suđenju. Uopšte ne dotičem pravo Tužilaštva, ne samo gospodina Gruma, nego celog Tužilaštva, da postavlja sva pitanja koja želi što se tiče verodostojnosti svedoka, ali smatram da za to ne treba koristiti potpuno nepoznate, i to delove izjave, ne same izjave svedoka koji nisu ovde svedočili. To je, ustvari, suština mog prigovora.

SUDIJA HANT: Hvala. Gospodine Grum, ja sam, naravno, kao i vi, obrazovan u sistemu u kome postoji porota. Da vi postavite ovakvo pitanje recimo na suđenju u Australiji (Australia) porotu bi verovatno raspustili. Recite koja je svrha pozivanja na činjenice da to dolazi iz izjave kada svedoka optužujete?

TUŽILAC GRUM: Jednostavno da ja nemam ličnih saznanja u vezi stvari koje sam pitao ove svedoke, a da izvor koji imam zapravo dolazi iz izjave.

SUDIJA HANT: Ali to donosi sa sobom implikaciju da postoji dokaz za tu činjenicu. Međutim, dokaza za sve te činjenice nema. Možda je bilo u nekima. Ja vama želim da kažem da se vi morate brinuti ako imate nešto što nije iz vašeg znanja, da vi možda možete to da koristite ako se nešto možda povede u postupku protiv vas zbog nekog neetičkog ponašanja, ali sasvim je pogrešno tvrditi da imate neku izjavu. Šta vi imate da kažete o tome?

Svedoke ne treba pitati da komentarišu o nekom drugom svedočenju ili o nekom drugom iskazu, ali navodi i optužbe se mogu izložiti svedoku i to sasvim otvoreno. Način na koji vi to radite, način na koji mene uči nešto više od 40 godina iskustva kaže, "Ja hoću kažem da ste vi uradii to i to", eto to je pravi način da se to izloži. Ja bih vam predložio da to u budućnosti tako i radite.

TUŽILAC GRUM: Hoću, časni Sude.

SUDIJA HANT: U redu. Da nastavimo ispitivanje svedoka VGD-23.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zamoliću da se svedoku pokaze jedan primerak dokaznog predmeta Odbrane 22.1. Gospodine VGD-23, molim vas da pogledate taj spisak i da nam kažete koje od tih imena prepoznajete. Ako prepoznajete neko od imena, molim vas, da nam ne izgovorite to ime glasno, već ga označite brojem upisanim levo od imena, na primer, ako prepoznajete prvu osobu na listi onda recite da prepoznajete osobu VGD-3. Da li je to jasno?

Molim vas, dakle, da pogledate tu listu i recite nam kad ste završili i recite nam koja od imena koja su tu navedena prepoznajete.

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Prepoznajem VGD-10, VGD-12, VGD-15, VGD-16, VGD-17, VGD-18, VGD-19. To je sve.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kada kažete da prepoznajete ta imena, recite da li su to ljudi koje vi lično poznajete?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Osim tih ljudi koje lično poznajete ima li nekih imena na tom spisku za koja ste čuli ili koja imaju bilo kakve veze sa vašim poslom policajca?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nemaju nikakve veze ova druga imena, za prezimana sam čuo, ali za kompletna, znači ime i prezime, ne bih mogao ništa posebno da kažem. Znači prezime znam ... (*izbrisano po nalogu Sudskog veća*) ... i tako dalje u Višegradu, ali ne i imena.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Mi smo čuli svedočenje mnogih svedoka Odbrane koji kažu da su neka imena na toj listi zapravo ljudi koji su učestvovali u aktivnosti paravojnih jedinica na području Višegarada. Da li je neko od imena koja vi poznajete imao ikakve veze, dakle, da li je iko od tih ljudi imao bilo kakve veze sa aktivnostima paravojnih snaga u gradu Višegradu?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Meni lično nije poznat ni jedan slučaj od ovih ljudi da je bio i jedan od njih u nekim paravojnim jediniama.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je iko od ljudi za koje ste rekli da znate na tom spisku bio u pratnji koju ste vi obezbedili za taj autobus koji je prolazio kroz Olovo?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ni jedan od ovih ovdje nije bio sa mnom u pratnji konvoja do Olova.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Mi smo nešto ranije na ovom suđenju čuli svedočenje jednog od preživelih iz jednog drugog konvoja koji opisuje napad na muškarce muslimane, Bošnjake. To je bilo u istom ovom području za koje vi govorite da je prolazio konvoj u kome ste vi bili. Jeste li vi ikad čuli za druge konvoje Bošnjaka, muslimana koji su odvođeni iz Višegrada i da su ti ljudi ubijeni pre nego što su stigli na navodno odredište tog konvoja?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Čuo sam da je bilo konvoja i prije mog slučaja, prije konvoja koji sam ja pratio, ali sam vas ispravio, nije to bilo odvođenje, nego smo mi pratili. Znači, mi smo, a bilo je konvoja i posle tog konvoja. Nisam čuo da je bilo tih napada na muškarce Bošnjake, muslimane, ali smo kad sam ja primio zadatak da sa ostalim članovima ekipe otpratimo konvoj do Olova, shvatio sam ozbiljnost tog posla. Imao sam u vidu rizik koji preuzimam za sebe i članove ekipe. Takođe, moram pomenuti i rizik za vozače koji su upravljali tim autobusima i kamionima, a pogotovu, i za djecu i žene, koji su bili u konvoju, tako da sam u puta na njima, u njihovim očima i licima vidio da su puni straha. Ja sam nastojao da ih oslobodim tog straha u toku putovanja iako sam znao da prolazimo kroz neispitan prostor, znači, nama su predočili da ćemo se kretati nekim putevima obilaznim kroz naselja srpska, gdje su vjerovatno pretpostavljali da srpske snage kontrolišu taj prozor, ali to nije isključivalo mogućnost paravojnih formacija, i srpskih i muslimanskih, da ne mogu negdje presjeći put, ali sam ja njima govorio, "Pa ja sam sa vama, vozači su sa vama, ako neko puca na autobuse i vozila ubiće i mene kao i vas, znači u istom smo položaju, a ja sma taj koji vam nastojim obezbjediti, garantovati da ćete bezbjedno doći tamo gdje putujemo." I moram da naglasim da je u autobusu nastradalo muško

lice koje je bilo slijepo, koje je imalo negdje oko 60 godina i po mom dubokom ubjedenju to se desilo zato što su ostali putnici izašli, a on je slijep, sigurno su ostali putnici iznosili prtljag iz autobusa i neko je trebao da se vrati po njega. Oni koji su pripremili nama taj napad koji se desio tamo, oni su, vjerovatno računali da smo mi svi izašli iz autobusa, htjeli su da onesposobe autobuse i kamione da bi nas lakše tu kasnije mogli savladati na nekom nepoznatom prstoru, tako da mislim da smo se, ne znam kojom srećom, izvukli svi i mi i vozači, sem ova dva putnika što su nastradali, živi, zdravi, što po meni, samo vjerujem da nas je Bog nagradio jer smo radili jednu hunamnu stvar. Toliko.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Znači niko od pratnje nije bio povređen u tom incidentu, da li je tako?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Niko od pratnje i vozača nije povređen. Mada jednom vozaču jedno zrno od lovačkog oružja, što znači kalibra 12, kod nas se to kaže 12x12 zrna, jedan brener što se koristi, bar smo mi mogli ovako procijeniti, prošlo kroz vrata vozača autobusa i ispred njega udarili tamo u komandni onaj dio, ali on je prošao nepovređen.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vi tvrdite da su ljudi koji su poginuli toga dana ubijeni pucnjavom sa tih uzvisina o kojim govorite ili su ubijeni paljbom pripadnika pratnje kada su ovi uzvrtli paljbu prema ljudima koji su pucali?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije postojala mogućnost da poginu od strane pratnje jer vozila su bila iza naših leđa. Znači, napad je došao sa frontalne naše strane gdje je put ravan pa se uzdiže škarpa i svi putnici koji nisu uspjeli ranije da se udalje od autobusa su, baš ispred te škarpe, jednog brijega, zauzeli su zaklon, gdje sam i ja bio, i tada je pored mene bio Hečimović, ne mogu da mu se sjetim imena, znam da je otac od Hamada Hečimovića i rekao mi je, "Komšija, šta se ovo dešava?" i mislim da su svi putnici, bez izuzetka, bar sam tako ja to doživio, nama odavali veliku neku zahvalnost jer su uvidjeli koji smo rizik preuzjeli da bi njima omogućili bezbjedan dolazak do željenog cilja.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Znači nakon tog napada, da li ste vi te ljude ponovo ukrcali na autobus i sigurno ih odveli na odredište?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nismo sve, jedan dio. Ne bi sad mogao tačno tvrditi koji broj. Jedan manji dio ljudi je iz straha ponovo ušao, dal u jedna ili dva autobusa, stvarno sad ne mogu se baš sjetiti, otprilike u dva autobusa, i ti putnici su zajedno sa nama doputovali do Sokolca i tamo smo vidjeli da su dva putnika nastradala, pomenuti muškarac koji je bio slijep i jedna žena.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li se slažete sa mnom da je moguće da su neki od ovih ljudi koji su pobjegli od autobusa i sakrili se u šumu, da su takođe mogli da poginu, a da vi za to ne znate, barem ne lično?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da, ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jeste li vi toga dana uzvratili vatru na one ljude koji su pucali na vas sa uzvisina?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne bih smio tvrditi da su svi uzvratili. Bilo je dva, tri čovjeka, možda su po dva, tri metka ispalili u pravcu brda jednog.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jeste li vi uzvratili vartru?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da, i ja sam ispucao možda jedno dva, tri metka.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je moguće da ste slučajno ubili nekog od tih Muslimana kada ste uzvraćali vatru? Postoji li ta mogućnost?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne, ne postoji mogućnost jer uopšte nisam pucao u cilj, nego to je više bila paljba u neku visinu da bi se upozorilo, znači, nisam uopšte vidio niti da ciljам u nekog. Znači sto posto sam siguran da nisam mogao ustrijeliti ni pticu, a kamoli čovjeka.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A drugi pucnji koje su ispalile vaše kolege iz pratnje, jesu li i oni isto pucali kao pucanj upozorenja u vazduh?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Kada smo došli u Sokolac, i posle tog događaja u analizi su mi rekli da su isto tako pucali u zrak kao hitce upozorenja. I sami putnici koji su već bili izašli iz autobusa glasno su dovikivali, "Ne pucajte, djeca, žene. Ne pucajte, djeca, žene," i bili smo svjesni, bar ja sam bio sto posto svjestan, ukoliko bi otvorili žešću vatru da bi i oni sigurno još žešće reagovali, dejstvovali i da bi tada sigurno bilo mnogo više žrtava nego što je bilo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da procenite koliko dugo, koliko vremena je trajala ta pucnjava koja je otvorena sa uzvisine? Ili koliko je hitaca ispaljeno, ako vam je lakše tako da procenite? Možete li nam zapravo opisati karakter te borbe u koju ste uvučeni?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne bih mogao precizirati koliko je dugo trajalo to jer je ipak tu vrijeme brzo i možda mnogo dugo, to ne mogu sad da opišem, traje, ali nije bila neka žestoka paljba, znači bez prekida. To je ipak bilo, po meni, sa ciljem da se onesposobe prevozna sredstva, znači autobusi i kamioni.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vi danas ovde dakle, tvrdite da je ta vatra koja je bila upućena na vas i koja je pogodila autobus i usmrtila barem dvoje ljudi za koje vi znate, da u svetlu takvog napada na vas i na ljude koje ste pokušali da zaštitite, niko iz pratnje nije ispalio ništa osim hitaca upozorenja? Da li vi to tvrdite ovde?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Pa ja nisam ništa više mogao uraditi jer su oni pucali sa brda. Mi smo bili u zaklonu iza škarpe puta.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A iz onoga što vi nama kažete izgleda da nakon što ste ispalili te hlice upozorenja, dakle, bez obzira koliko je ljudi bilo koji su odlučili da napadnu konvoj, kada su čuli te hlice upozorenja oni su obustavili napad, omogućili vam da ukrcate barem neke ljude nazad u autobus i da nastavite svoje putovanje? Da li vi to kažete?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne, to je trajalo jedno kratko vrijeme. Vozači autobusa i kamiona su uskočili u autobuse i kamione i počeli su da zovu, "Uskačite u vozila." Ja sam uspio, iako sam bio prije toga u prvom autobusu, uspio sam uskočiti u zadnji autobus, i sigurno da nisam tako brzo ragovao da bi vozači koji su dijelom bili i u strahu, da bi me ostavili, ne bi ni znali u toj panici da sam ostao. Znači, ja sam morao, bez obzira na okolnosti koje se dešavaju, morao uskočiti u autobus jer u protivnom bih ostao tamo na nemilost tih ljudi koji su odozgo pucali.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I čim su ljudi bili u autobusu autobus je krenuo dalje kako bi došao u sigurno područje, da li je tako?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Vi ste nam nekoliko puta rekli da ste vi bili prvi čovek u autobusu. Vi niste spomenuli nikakve prepreke na putu. Možete li da nam kažete zašto se vaš autobus, prvi autobus, uopšte zaustavio?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Mi smo došli na odredište gdje su trebali putnici da se iskrcavaju, gdje na tom, mi smo dobili vodiča u Knežini kod Sokolca, dva, koji su poznavali jer mi nismo, ni vozači ni mi iz pratnje nismo poznavali dalje put od Kenežine. Oni su nas odveli i rekli tu jedini, tu se putuje kroz šumu, tu jedino ima veliko proširenje, jedan plato gdje mogu da se okrenu autobusi ti i kamioni i odatle će da putnici iz konvoja nastave pješice, to im je blizu. I odmah preko brda je muslimansko naselje gdje taj dio kontrolišu snage muslimanske i oni ulaze u prostor opštine Olovo. Znači, mi smo došli tačno dokle smo i trebali da dođemo i tu smo, i tu nije nikakva prepreka bila, niti je bilo gdje u putu bila prepreka. Stajali smo jednom gdje smo pored puta vidjeli da ima voda, izašao sam i ja i još dvije, tri žene mlađe, uzeli smo je u flaše sipali vode, za djecu, za tako starije osobe. Pitali smo da li neko ima potrebu da izađe radi toaleta i tako. To je sve.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Malo sam sada zbunjen. Ako je ovo konačno odredište za ljude, zašto bi onda nekima bilo dozvoljeno da idu u toilet, a drugima da uzmu vodu? Ako je trebalo tu da ih ikrcate, ako je trebalo da oni odatle nastave peške, ovo više zvuči kao nekakva pauza. Zašto je postojala potreba da ljudi odu u tolate i da se snabde vodom ako je to bilo konačan cilj njihovog putovanja?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ili niste dobro razumijeli ili nije dobro prevedeno. Ja sam rekao u kretanju konvoja, znači od Višegrada, negdje prije Sokolca, u jednom dijelu gdje smo naišli putem sa desne strane je bila voda, a ne na odredištu. Na odredištu nije bilo ni vode ni svih tih.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Recite mi da li je vozač autobusa u kome ste vi bili takođe bio Srbin?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Svi vozači su bili Srbi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A kako se zvalo autobusko preduzeće koje je obezbedilo transport?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: "Višegradtrans."

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Jeste li vi učestvovali u organizaciji autobusa koji je trebalo da budu iskorišćeni u tom konvoju?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A ko je to radio?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije mi poznato.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ko je sa vama stupio u kontakt i ko je tražio od vas da organizujete obezbeđenje za taj konvoj?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Komandir policijske stanice, Dragan Tomić.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Prošle nedelje sam vam postavio pitanje u vezi toga da li ste vi imali neke veze sa zatvaranjem Muslimana. Gospodine, zar nije činjenica da ste vi zapravo, imali ulogu prvenstvene odgovornosti za one Muslimane koje je policija zatvorila u proleće i u leto 1992. godine; zar to nije činjenica?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije. Ja nisam imao tu odgovornost.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vi znate gde su Muslimani bili zatvoreni? Muslimani koje je pritvorila policija u Višegradu. Jeste li upoznati gde su bili zatvoreni?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja se ne sjećam ni jednog slučaja. Nije mi poznato da je policija bilo koga zatvarala u tom periodu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li bi bio u redu reći da, s obzorom da ste vi policajac, da su Muslimani bili redovno zatvarani da biste vi za to znali? Da li je tako?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Mada postoji mogućnost i da ne bih znao jer ja nisam bio u gradu uvijek, ne uvijek, nego gotovo rijetko, skroz rijetko sam bio u gradu. Bio sam više na terenu, kao što sam rekao u obezbjeđenju putnih komunikacija. Rijetko sam dolazio u grad, samo radi toga da se okupam, presvučem i odmorim, da bi ponovo odlazio na te zadatke, ali mi nije poznato ni da je uopšte bilo tih slučajeva koje vi navodite.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam otprilike kažete kolika ja udaljenost od grada pa tih mesta gde ste vi radili, gde ste patrolirali? Koliko je daleko izvan grada?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: I do 10 kilometara.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I gde ste se ujutru javljali na posao, to jest, na početku smene kad god je to bilo? Gde ste se javljali kad ste dolazili na posao?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije to uvijek bilo ujutru, nekad je bilo popodne i uopšte nije bio određeno vrijeme. I javljao sam se komadiru ili je on slao vozača po mene, do moje kuće, radi brzine, radi. Pošalje vozača, poveze me kući i idem na zadatak.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, vi tvrdite da umesto da su vas terali da dođete do policijske stanice da bi Dragan Tomić poslao vozača, pokupio vas od kuće, odvezao vas bilo gde gde je trebalo da budete na smeni i tamo vas ostavio, da li je to tačno?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja nikada nisam išao sam na zadatak. Uvijek nas je bilo grupa.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ali imam li pravo kada kažem da ste vi rekli da bi Dragan Tomić poslao vozača da pokupi vas i možda još neke druge ljude i zatim vas odveo na mesto gde je on hteo da vi toga dana radite, da li je to tačno?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne. Vozač bi me dovazio pred policijsku stanicu. Tu bi se pridružio ostali dio grupe i onda bi sa vozilom do jednog odeređenog dijela puta došli vozilom, tu bi izašli i onda pješke obezbjeđivali jednu dionicu puta.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je reč o policijskoj stanici u Višegradu?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, svakog dana bi vas dovozili u policijsku stanicu u Višegradu, dali bi vam naređenje i onda biste išli tamo gde ćete obavljati patroliranje tokom toga dana, da li je to tačno?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije tačno. Mi bi na terenu ostali i po sedam, nekad možda i više, nekad manje, dana. Vrlo rijetko smo dolazili u grad.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Vi takođe tvrdite da tokom vašeg boravka u policijskoj stanici niste videli ni jednog Muslimana koji je tamo bio zatvoren, da li je tako?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja nisam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Hteo bih sada da skrenem vašu pažnju na 20. april 1992. godine. Da li ste vi i još drugi vojnici bili prisutni u selu Drinsko i tražili od

ljudi da predaju svoje oružje? Da li se sećate da ste 20. aprila bili u selu Drinsko i da ste tamo od stanovništva prikupljali oružje?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne, ja nisam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikad bili uključeni u neku akciju prikupljanja oružja na području Višegrada?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne, nisam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zar nije činjenica da ste vi bili u Drinskom toga dana i da ste tražili, pod pretnjom silom, od Muslimana u tom selu da moraju da predaju svoje oružje, za koje su mnogi od tih ljudi mogli da pokažu da imaju važeće dozvole? Zar nije to činjenica?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije, i nisam bio.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Postojalo je svedočenju dva svedoka Odbrane gde se govorilo o tome da je ljudima bilo deljeno oružje početkom 1992. godine, da su u to vreme Srbi dobijali oružje. Da li ste vi znali za slučaje u kojima su Srbi dobijali oružje od srpskih vlasti, a posebno od stranke SDS?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Meni nije poznat ni jedan slučaj.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Tokom obavljanja svojih dužnosti ili van tog vremena kad ste obavljali dužnost, da li ste ikad pretraživali kuće?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zar nije činjenica da ste pretražili kuću Podžića, dakle kuću Podžića, i to u proleće 1992. godine, da li je to tačno?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije tačno, ne samo u proljeće 1992. godine, nego nikada.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, tokom vaše dužnosti zaštite saobraćajnica, da li ste ikad bili uključeni u neki incident koji se dogodio u vreme obavljanja vaše dužnosti?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nisam razumio na koji incident, saobraćajni ili neki drugi.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zamolio bih vas da nam opišete svaki incident ozbiljnije prirode, dakle, ne saobraćajni događaj, dakle, bilo kakav događaj ozbiljnije prirode koji se dogodio za vreme kad ste vi bili zaduženi za patroliranje tim ulicama.

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Od 1992. godine pa nadalje? Jel' za taj period pitate?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zadržimo se za sada samo na proleću i letu 1992. godine.

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nisam imao ni jedan incident.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je ikad bilo potrebno da se poslužite svojim oružjem tokom proleća i leta 1992. godine?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Mi smo u petak zavšili sa time što sam vas ja pitao za gospodina Ibrahima Kešmera ili tako nešto. Dakle, da vas ponovo pitam, da li poznajete tu osobu? Ta je osoba takođe iz Drinskog.

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja sam rođen u selu Drinsko, Stražbenice, zaseok sela Drinsko. Prezime Kešmer nikada nije bilo u Drinskom, znači to mogu da tvrdim i može se i dokazati da to prezime Ibrašim Kešmer nikada nije. Ja poznajem te ljude otprilike, ne znam možda sve, ali bar prezimena znam koja žive na tom prostoru. Kešmer nije nikada bilo na Drinskom, u selu Drinska.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, da li se iz toga onda može zaključiti da je mala mogućnost da bi neko iz Drinskog mogao da pomisli da ste vi neko drugi, naime, ako oni tvrde da ste vi nešto uradili u Drinskom, mala je šansa da bi oni mogli da pogreše jer ste vi iz Drinskog, zar ne?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja poznajem sve, otprilike, starije ljude sam bar poznavao sve, pa po toj nekoj logici trebalo bi bar većina da poznaje mene.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da vas pitam onda ovo. Kada govorimo o jednom incidentu koji se dogodio na višegradskom mostu 25. maja, ili par dana pre ili kasnije, dakle 25. maja 1992. godine, kada je velika grupa Muslimana iz Drinskog prelazila preko tog mosta i našla se na meti paljbe, dve osobe u toj grupi su bile pogođene i povređene, Ibrahim Kešmer i njegova supruga. Da li ste ikada čuli za taj incident?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nisam čuo. I opet tvrdim da Ibrahim Kešmer nije sa Drinske.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zar nije tačno, gospodine, da ste se vi, nakon što su Ibrahim Kešmer i njegova supruga bili pogođeni i ležali ranjeni na mostu, zaustavili sa svojim vozilom pored njih, stavili ih oboje u vozilo i zatim se odvezli odatle. Zar nije to činjenica?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikad smestili tela dve osobe koje su bile pogođene na jednom od mostova u Višegradu u svoje vozilo?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nikada.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Poznajete li izvesnog Midhata Tabakovića?
SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste ikada tukli osobu koja se tako zove i uzeli mu pištolj, i to pištolj koji je on legalno posedovao?
SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Rečeno nam je da se na sarajevskom aerodromu dogodio jedan incident u koji ste bli uključeni vi i osoba koja vas je prepoznala. Možete li da nam svojim rečima opišete taj događaj i kažete za šta vas je ta osoba optužila?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije mene direktno, da je upućena na mene direktno opušba, ali dok smo čekali služio nas je konobar koji je gledao mene i u jednom momentu me zapitao, "Kako se vi ono zovete?" Kada sam mu ja odgovorio prezime on je izgovorio puno moje ime i prezime i onda je rekao, "Kako vas nije sramota? Ubili ste mi brata. Molite se bogu što smo se sretili ovdje. Da smo na drugom mjestu vidjeli bi svoga boga," i tako dalje. Pretstavio se ko je i ja sam mu samo odgovorio, "Šta smo mi tu krivi?" Završili smo, popili smo kafu i vratili se, sjeli tamo gdje su nam već bile torbe i prtljag.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A ta osoba je bila iz Višegrada, zar ne?
SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vam je on rekao na osnovu čega tvrdi da ste vi ubili njegovog brata?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne ja, nego on je to rekao "vi ste", nije se obratio samo meni nego šire, kao "vi Srbi" ste mi ubili brata, a njegov brat koji je poginuo, za kojeg sam ja aaznao pa, možda 1997., 1998. godine da je poginuo, je radio sa mnom zajedno u policijskoj stanici u Višegradu. I vjerovatno je to bio razlog.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, vi ste zapravo poznavali brata tog čoveka?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: 1992. godine on je bio još dječak, možda da je tek bio krenuo u srednju školu. Višao sam ga i poznavao sam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Čini se da ste znali za okolnosti pod kojima je njegov brat poginuo, rekli ste da je to bilo 1997. ili 1998. godine. Dakle, da li znate pod kojim okolnostima je njegov brat ubijen?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne znam pod kojim okolnostima, ali on je podgino 1992. godine, krajem ili 1993. godine. To sam saznao 1997. ili 1998. godine kada sam se susretio sa kolegom Muslimanom koji je dolazio iz Sarajeva u Višegrad radi nekih dokumenata. Znao je da radim tu, potražio me, sjeli smo, popili kafu i on mi je ispričao da je Podžić Fikret poginuo u jednoj borbi kod Višegrada gdje

je on komandovao jednom jedinicom koja je došla iz Sarajeva da pomogne muslimanskim snagama kod Višegrada.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zar nije činjenica da je taj čovek, taj koji vas je prepoznao, zapretio da će saznati kada se vaš avion vraća u Sarajevo i zar nije zapretio da će vas naći kad se vratite u Sarajvo i da će vam učiniti nešto nažao. Da li je to tačno?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, da li su vam bile izrečene bilo kakve pretnje koje će biti izvršene ako prolazite kroz Sarajevo?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Direktno ne. Mada iz onog što je rekao, "Molite se bogu što smo se sretili ovdje. Da smo se sretili negdje na drugom mjestu, vidjeli bi svojega boga," što sigurno liči na neku prijetnju, ali ne određenu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Za nas koji nismo sasvim upoznati sa time gde se sarajevski aerodrom nalazi, dakle, zar nije tačno da je sarajevski aerodrom otprilike 100, 200 metara od granice Republike Srpske. Veoma je blizu grance sa Republikom Srpskom, zar ne?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Pa, ne bih mogao biti sto posto precizan. Možda 500 metara do kilometer, tako, 500. Ne mogu određeno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I od svih Srba koji prolaze tokom svog putovanja kroz sarajevski aerodrome vi tvrdite da je, od svih tih Srba, taj čovek odabrao baš vas da vam zapreti i da vas napadne verbalno samo zbog toga što ste vi bili Srbin, što će reći da to nije bilo upućeno vama nego svim Srbima uopšte. To je ono što vi tvrdite?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Otprilike tako. Ne direktno meni nego, a ja sam i prije toga prolazio kroz Goražde, kroz Sarajevo, Zenicu, kroz Federaciju, bez ikakvih problema i bez imalo straha.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste vi ubili brata ovog čoveka?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Vama je, pre nego što ste došli ovamo da svedočite, bila data garancija da nećete biti uhapšeni ni za jedno od dela koja ste možda učinili u Bosni? Da li je to tačno?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne samo meni, nego su nam advokati prenijeli da su za sve dobili garancije da niko nikakvih problema neće imati od Višegrada do Haga (The Hague) i od Haga do Višegrada. Bilo kakvih problema.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Od koga ste tražili tu vrstu zaštite?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja lično ni od koga.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li ste se bojali da bi bez tih garancija možda mogli da budete uhapšeni u Hagu i optuženi za vaša dela 1992. godine?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne. Ja sam bar sa sobom raščistio da sam čist. Prošle godine, prethodne godine, kada je bila jedna mislija Ujedinjenih nacija (United Nations) i iz moje stanice je jedan policajac otišao u Istočni Timor u misiju. I ja sam se bio prijavio, ali zbog delimičnog poznavanja engleskog jezika, a to je bio osnovni uslov da bi se moglo, jedan od osnovnih uslova, pored radnog iskustva, da bi se moglo otići, znači bio sam siguran da sam čist i da nikakvih problema neću imati da sutra radim zajedno i sa Hrvatima i sa Bošnjacima u istoj misiji i sa ostalim, normalno, policajcima u svijetu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dakle, vi nam danas tvrdite ovde da niste tražili takvu garanciju, da vam je ona jednostavno bila ponuđena i da vam je izgledalo da je to dobra ideja, da ste vi to prihvatili, da li je to tačno?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja sam to shvatio kao nešto što je regulisano samim procesom svjedočenja i da je to neka ustaljena praksa. Ja to nisam ni pitao zašto, a tražio nisam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Tokom vaše službe kao policajca u Višegradu, da li ste znali da su bilo bivši policajci ili sadašnji policajci iz srpskog grada Obrenovca bili prisutni u Višegradu?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne, meni nije poznato.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine, zar nije činjenica da ste vi, kao i optuženi u ovom predmetu, radili sa Milanom Lukićem i to u razdoblju od proleća 1992. pa do početka leta 1992. godine, da ste obojica bili saradnici Milana Lukića i da ste mu pomagali da izvršava zločine nad muslimanskim stanovništvom u Višegradu?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ne, nisam.

TUŽILAC GRUM: Ja nemam više pitanja.

SUDIJA HANT: Dodatno ispitivanje, gospodine Domazet?

DODATNO ISPITIVANJE: ADVOKAT DOMAZET

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala, časni Sude. Gospodine VGD-23, dobar dan. Ja vas molim da odgovorite na neka moja pitanja koja su u vezi sa pitanjima koja vam je postavio gospodin Grum u petak, a i danas. Počeo bih upravo od ovog incidenta na aerodromu. Gospodin Grum je shvatio vaš odgovor na primedbu

koju ste dobili od tog konobara, vi ste, čini mi se, rekli doslovce, da je prigovor njegov bio, "Ubili ste mi brata." Gospodin Grum je shvatio da se to lično na vas odnosilo. Vi ste to objasnili da smatrate da se to odnosilo na Srbe. No, tog brata ste poznavali kao policajca u Višegradu, jeli tako?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da, tako je.

prevodioci: Da li bi branilac mogao da ponovi pitanje, molim vas?

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET: Da.

SUDIJA HANT: Zamolili su vas da ponovite to pitanje.

ADVOKAT DOMAZET: U redu.

SUDIJA HANT: Verovatno su se izgubili.

ADVOKAT DOMAZET: Ako se ne varam, sad nisam siguran koje je to pitanje koje se izgubilo. Samo trenutak da vidim.

SUDIJA HANT: Ono koje ste upravo postavili.

prevodioci: Gospodin Domazet je pomenuo brata i policajca, da li bi mogao da ponovi taj deo?

SUDIJA HANT: Da li ste čuli?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da. Upravo ta osoba za koju se kaže da je poginula i bila vaš kolega u Višegradu, jesam dobro razumeo?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A ko je bila osoba koju ste malopre pomenuli rečima da je to bio dosta mlad i da ste ga viđali u Višegradu?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: To je bio njegov brat Muhidin koji je uputio te pretnje nama na aerodromu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, na njega ste mislili kad ste govorili o vrlo mladoj osobi, dečaku koga ste poznavali iz viđenja u Višegradu?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da, ja sam tako shvatio pitanje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala jer mi se učinilo da se odnosi na ovog brata koji je kasnije poginuo, pa mi nije bilo logično obzirom na godine. Da li je taj njegov brat koji je bio policajac bio vaših godina, ili mlađi ili stariji?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Bio je mlađi od mene možda 10 godina. Ne bih mogao tvrditi da je sto posto tačno, ali najmaje 10 godina.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate do kada je on bio u Višegradu sa službama policije?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Do 1992. godine. Kada smo mi napustili policijsku stanicu, on je ostao da radi u policijskoj stanici.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li možete vezati do kad je ostao, recimo za odlazak Užičkog korpusa. Po odlasku Užičkog orpusa, da li je on bio više na službi u Višegradu ili ne?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije bio u Višegradu. Po mojim saznanjima i kolege sa kojim sam se susretio 1997. ili 1998. godine, on je iz Višegrada otišao u Sarajevo i tamo je bio komandir jedne, kako mi je on rekao, jedne elitne jedinice muslimanske vojske.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste njega videli od momenta koji ste pomenuli kao razdvajanje i da je on ostao u Višegradu, da li ste ga posle ikada videli?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nisam nikada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste da je, prema vašim saznanjima, poginuo kao komandir nekakvog voda koji je vodio borbu negde u okolini Višegrada. Da li vam je poznato nešto bliže, dakle, mesto, ili u kakvoj je to borbi došlo do njegove smrti?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Poginuo je, po saznanjima koja sam dobio, u blizini sela Lijeska koje je naseljeno čisto srpskim stanovništvom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I samo još jedno u vezi ove teme, iako, čini mi se da proizilazi iz vašeg odgovora, ali obzirom na direktna pitanja u vezi toga, da li je po tim informacijama koje ste dobili on poginuo u borbi ili je bio likvidiran odnosno ubijen na drugi način?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Poginuo je u borbi, u momentu napada na linije odbrane sela Lijeska.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada su u pitanju te linije koje pominjete, obzirom da ste i vi radili na terenu za to vreme u proleće 1992. godine, možete li objasniti šta su to bile linije? Da li tu svuda bilo kontakata jedne i druge strane, ratnih dejstava ili nešto drugo?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Mislio sam na ljude koji su obezbjeđivali to selo od mogućih napada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li kad kažete linija mislite na neku liniju razdvajanja srpskih i muslimanskih snaga?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Pa, otprilike tako. Linija je linija. U svakom slučaju linija razdvajanja je bila dublje. One je poginuo između linije razgraničenja i tog sela.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da, razumeo sam, ali sam vas ja uopšte pitao za linije razdvajanja obzirom da ste vi bili na terenu i verovatno morali da vodite računa o tome gde se nalaze srpske snage, a gde muslimanske snage. Pa, da li je tu postojalo neko pravilo, da li je vezano za sela srpska ili muslimanska, ili su te linije mogle da budu nezavisno od toga u to vreme? Govorim o proleću 1992. godine i okolinu Višegrda, naravno.

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: U proleće 1992. godine, otprilike linije su bile oko tih etničkih prostora.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li vam je poznato šta se dešavalo ukoliko je neko selo sa muslimanskim življem, u celosti ili pretežno, bilo unutar linije, koje je, uslovno rečeno dakle, pripadalo srpskim snagama? Dakle, van kontrole muslimanskih snaga, da li je bilo tih slučajeva?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Bilo je.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li vam je lično poznato, u to vreme da ste lično videli i čuli, da je u takvim selima i pored takve situacije da su ostalo stanovništvo, muškarci radno ili ratno sposobni, bili u tim selima za to vreme?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Meni lično nije poznato, a većina njih je prilikom ispuštanja hidrocentrale akumulacionog jezera pobjegla u Goražde ili otišla u Goražde ili tako neka druga mjesta.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Nekoliko pitanja se odnosilo na vašu funkciju u policiji u to vreme, pa i pre tog vremena. Čini mi se da niste objasnili šta je vaša funkcija u policiji bila i šta ste radili do početka rata i do početka ovih ratnih dejstava.

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Do početka ratnih dejstava ja sam bio na funkciji vođe saobraćajnog sektora u policijskoj stanici Višegrad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta je to konkretno značilo biti vođa saobraćajnog sektora u Višegradu?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: To je značilo da sam ja bio na neki način najodgovorniji za taj sektor posle komandira, zamenka, znači, ja sam bio taj koji je

najviše brinuo o bezbjednosti učesnika u saobraćaju, dalje o bezbjednom odvijanju saobraćaja, bezbjednosti uopšte, i taj tim ljudi s kojim sam ja radio, bilo nas je četiri, nekad pet, smo ujedno i vršili uviđaje saobraćajnih nezgoda na cijelom prostoru opštine Višegrad, zašta smo svi bili i osposobljeni.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači da do tada vi lično niste imali nikakvu funkciju u delu borbe protiv kriminala, kriminalaca, hapšenja ili bilo čega što je van saobraćaja i ovih saobraćajnih incidenata?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Ja sam najveći dio posla, da ne kažem sto posto, bio angažovan na regulisanju i kontroli bezbjednosti saobraćaja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Bilo vam je postavljeno pitanje pritvora lica u to vreme. Da li je Višegrad imao sud i pre ovih ratnih dejstava i kasnije?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da. U Višegradu je postojao osnovni sud i sud za prekršaje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato, u slučajevima kada je sud određivao pritvor u krivičnom postupku i u drugim slučajevima zakonom određenog pritvora, gde su ta lica bila upućivana, odnosno da li je Višegrad imao pritvorsku jedinicu ili zatvor pre 1992. dakle, pre rata?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije. Lica su upućivana u centralni zatvor u Sarajevo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, do 1992. u slučaju zakonom određivanih pritvora, lica su upućivana u Sarajevo jer Višegrad nije imao pritvorsku jedinicu. Jesam tako razumeo vaš odgovor?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to bilo moguće raditi i u ovo vreme 1992. godine, od aprila, maja pa nadalje, da li vam je to poznato?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije bilo moguće.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li vam je poznato da je formirana neka pritvorska jedinica ili neki pritvor na području Višegrada zbog ove situacije?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Nije mi poznato.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Govorili ste, gospodine, o jednoj situaciji gde je neposredno u tim danima kada je višegradaska brana bila u opasosti da bude dignuta jedna grupa policajaca bila uhapšena od strane muslimanske strane. Ja vas molim da pogledate u spisak koji imate ispred vas, radi se o D22.1 i da kažete da li se na tom spisku nalaze ta lica. Ako se nalaze, koja su ta lica bila za koja znate da su tada bila pritvorena jer ste govorili o tome da ste ih posle videli, čini mi se.

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da. VGD-10, VGD-17, VGD-18.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi ste u odgovoru na pitanje rekli da ste te osobe videli posle toga. Da li možete da opišete kao su oni izgledali?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Mogu. Video sam ih odmah poslije oslobađanja. Bili su ošišani unakaženi, tijelo im je bilo modro, bili su mučeni, vidjeli su, ostali su jasni tragovi mučenja, zlostavljanja. To su mogli kasnije i da vide svi ljudi koji su pratili televiziju i druge medije, a i lično da se uvjere.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Svedok VG-61, koga ste pomenuli kao čoveka koji je bio u Međeđi, je rekao ovde pred Sudom da je jedino od tih ljudi po oslobađanju video VG-10 i da on uopšte nije bio povređen niti se bilo šta na njemu primećivalo. Da li je ovo što ste malopre rekli, da li se odnosi i na osobu koja je na ovom spisku pod brojem VG-10?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da, odnosi se i na njega i to, po mom slobodnom uvjerenju, bio je možda i najviše, po tragovima koje je imao, možda jedan od onih koji je najviše zlostavljan između ostalih. Ali ni jedan od njih koliko ih je bilo 12, svi su imali tragove po cijelom tijelu i modrice i podlive i druge vrste povrijeda, a svi su bili ošišani jer su nam izjavili da su jedan drugoga, pod prijetnjom, morali da šišaju. Jednom od njih je bio i krst na glavi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jesu li vam rekli gde su bili zatočeni?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da. Ispričali su mi prvo su bili u policijskoj stanici, zatim u silosu preduzeća "Žito", onda u dole u suterenu kako bih ja nazvao, ne znam stručno reći, u hidroelektrani, dole u mašinskim postrojenjima gdje je, kaže, bila voda gotovo do koljena i tako su cijelu noć u vodi bili i ispitivani, mučeni, izvođeni, tako dalje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I samo još jedno pitanje u vezi toga: znate li gde su oni uhapšeni i zbog čega?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Znam. Oni su uhapšeni u selu Nikitovići u vrijeme kada su patrolirali tim naseljem. To je srpsko naselje i bilo ih je sedam u grupi. Zarobljeni su u jednoj kući jednog domaćina Nikitovića i sa njih sedam je povedeno još pet ljudi koji se zatekli u tom selu. Normalno, Srba. Tako da ih je ukupno bilo 12.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste odgovarali na pitanje u vezi funkcije koju ste u to vreme obavljali i kako ste odlazili rekli ste, doslovce, da ste gotovo retko bili u gradu i da ste boravili na kako ste rekli obezbeđenju putnih komunikacija. Da li je taj vaš posao bio u vezi sa onim koji ste nekad obavljali, dakle, saobraćaja ili je dopunjen još nekim vašim obavezama i funkcijama u to vreme?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Pa, otprilike, ja sam ga shvatao da sam angažovan na te zadatke upravo zbog mog pethodnog uskustva koje sam imao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste govorili o ovom konvoju u čijoj ste pratnji bili i odgovrali na pitanja kojima je traženo da se izjasnite u kojoj ste ulozi bili vi ste u petak pomenuli imena nekoliko ljudi za koje pretostavljam da su bili u autobusu koji ste vi pratili. Da li sam to dobro razumeo?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da dobro ste razumjeli i vjerujem da ti ljudi, ako im se ukaže prilika kad se sretnemo, biće mi drago da ih sretnem, a vjerujem da će i njima biti drago da se sretnemo i sigurno da će mi bar zahvaliti za ona j moj rizik i mojih drugova koji smo, i normalno vozača ne smijem zaboraviti, koji smo uložili da im pružimo bezbjednost.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li mogu da razumem da vi smatrate da bi sva ta lica, ukoliko bi o tome svedočila, svedočila da ste vi zaista bili samo u funkciji njihove zaštite i da tu funkciju niste zloupotrebili? Jeste to misli da kažete kada ste se pozivali na ta imena?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da, ja sam duboko ubijeden da bi doslovce svi iz konvoja svjedočili u korist istine, znači, potvrdili bi ovu moju izjavu i mislim da citat iz navodne izjave nije mogao, po mom isto dubokom uvjerenju, nije mogao dati ni jedan putnik iz konvoja svjestan sigurno koliko smo mi rizkovali sve u korist da im obezbjedimo putovanje bez ikakvih problema. To je mogao samo da, ako postoji izjava, dati neko ko nije bio prisutan tu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ipak vam je poznato sve te osobe na koje se pozivate se radi o Muslimanima, jeli tako?

SVEDOK VGD-23 – ODGOVOR: Da, mislio sam na njih, na tih 250 možda, ne znam možda i više ili neki mnaje, bez izuzetka, bar ja sam tako ubijeden da bi svi, znači bez izuzetka, bi potvrdili onu moju izjavu, znači stajali bi iza te moje istine.

ADVOKAT DOMAZET: Hvala vam, gospodine VG-23. Ja nemam više pitanja.

SUDIJA HANT: Hvala vam najlpše, gospodine, što ste došli i svedočili. Sada možete da idete.

SVEDOK VGD-23: Hvala vama što ste omogućili da dođem i da svjedočim. Ako može samo još da kažem da sam se u pojedinim dijelovima osjećao neprijatno jer su mi ovdje imputirane neke stvari koje ja nikada, zaista nikada, ne bih mogao da uradim. Hvala vam lijepo, još jednom.

SUDIJA HANT: Nema smisla počinjati sada sa sledećim svedokom, ali gospodine Domazet, recite nam imate li nekoga da nam popuni petak ove nedelje ili baram drugi deo petka?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, pre svega, sledeći svedok će biti Ilija Zečević koji je bio predviđen i došao ranije. Došao je prošlog četvrtka da bi u petak popodne bio saslušan, pa nije saslušan, tako da već dolazi do pomeranja ovog rasporeda, a ukoliko se bude odvijalo brže danas ili sutra nego što ovaj raspored predviđa u saradnji sa Odelom za svedoke i žrtve obezbediću u svakom slučaju da u petak tokom dana imamo i još svedoka pored ovih koje sam naveo.

SUDIJA HANT: Hvala vam najlepše na tome. Moram reći da spisak svedoka za prošlu nedelju koji sam ja dobio ne pominje gospodina Zečevića. Možda je bio jedan izmenjeni popis koji nismo još dobili. No, dobro, vratićemo se u sudnicu u 11.30 kako bismo saslušali vašeg sledećeg svedoka.

(pauza)

SUDIJA HANT: Gospodine, molim vas da pročitate svečanu izjavu sa ovog dokumenta koji ste dobili od redara.

SVEDOK ZEČEVIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, cijelu istinu i ništa osim istine.

SUDIJA HANT: Izvolite sest, gospodine.

SVEDOK ZEČEVIĆ: Hvala.

SUDIJA HANT: Izvolite, gospodine Tanaskoviću.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT TANASKOVIĆ

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Zečeviću, dobar dan. Za početak da vas zamolim samo da se predstavite, da kažete vaše ime i prezime.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ilija Zečević.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite kada ste i gde rođeni.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Rođen sam 20. oktobra 1951. godine, selo Pretiš, opština Višegrad.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite od kada živite u Višegradu?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: U Višegradu živim negdje od 1972. godine. Mislim, u gradu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite šta ste završili, koju školu?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Završio sam srednju ugostiteljsku školu, smjer konobar.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li reći gdje ste i kad to završili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: 1973. godine u Novom Sadu.

prevodioci: Da li bi i branilac i svedok mogli da prave pauzu između pitanja i odgovora?

SUDIJA HANT: Molim vas obojicu da pravite pauzu, advokat pre nego što postavite pitanje, a svedok da napravi pauzu pre nego što počne da dogovara na pitanje kako bi prevodioci mogli da prate. Da li se pred svedokom vidi zapisnik? Gospodine, na ovom ekranu pred vama ćete videti zapisnik kako se piše, iako je na engleskom, i na osnovu toga ćete imati ideju o tome koliko brzo nama stiže prevod na engleski i francuski i kada je završen, pa vas zato molim da pričekate dok ne vidite da je prestalo pisanje na ekranu i da tek onda date vaš odgovor. Gospodine Tanskoviću, molim vas, vi znate kako to treba raditi.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Hvala, časni Sude. Recite kada ste se zaposlili i gdje?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Zaposlio sam se u ugostiteljsko-turističkom preduzeću "Panos", Višegrad, 1981. godine.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Do kada ste radili u tom preduzeću?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Radio sam do početka sukoba u Bosni i Hercegovini.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite koliko i koje objekte, ugostiteljske, misli se, to preduzeće "Panos" ima?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Preduzeće "Panos" je 1981. imalo više objekata: restoran "Panos", hotel "Višegrad", hotel "Bikavac", hotel "Vilina Vlas", restoran "Mezalin", restoran "Pruga", "Ekspres restoran", "Gril restoran". Međutim, negdje 1984. godine podjelilo se na ugostiteljsko-preduzeće "Turizam" i prirodno liječilište "Vilina Vlas", tako da su jedino "Vilina Vlas" i "Stara Banja" pripali

rehabilitacionom centru "Vilina Vlas", a svi ostali objekti su ostali pri ugostiteljsko-turističkom preduzeću "Panos".

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Od ovih nabrojanih objekata, možete li nam reći gdje ste vi, u kojim objektima ste pretežno radili? Sad ja moram da vas zamolim sačekajte jer ne možemo više dozvoliti sudac da nas stalno opominje.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Pretežno sam radio u objektu hotel "Višegrad". Jedino kad su neke zabave ili zamena godišnjih odmora radio sam u restoranu "Dobrun" nekih par dana, 15 ili 20 po potrebi korišćenja godišnjih odmora, na zamenu zbog korišćenja godišnjih odmora i za vrijeme zabava u "Vilinoj Vlasi", recimo doček Nove godine, 1. maj i tako. I radio sam isto u restoranu "Pruga" na autobusoj stanici.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da vas sada pitam, poznajete li vi gospodina Vasiljević Mitra?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Gospodina i kolegu Vasiljević Mitra poznajem dobro od 1970. godine. Išli smo zajedno u školu u Novi Sad, odnosno, 1970. godine ja sam bio u Novom Sadu, on je bio u Splitu. Neka komplikacija je ispala u Jugoslaviji, pa su učenici iz Splita prebačeni jedni u Novi Sad, jedni u Suboticu, tako da smo bili zajedno i ja i Vasiljević Mitar i bilo je još kolega drugih nacionalnosti sa nama u odeljenju. Bilo je jedno odeljenje kuvara, jedno konobara, jedno poslastičara. Sa nama je bio tu neki Guša Ramiz, Suljkić Nastko, Šimšić Milenko, Murtić Ismet. Svi smo bili na istom spratu u internatu, mada raspodeljeni po sobama, negdje trojica u sobi, negdje dvojica, negdje četvorica i tako.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Iz toga što ste rekli proizilazi da ste vi, zajedno sa svima tima nabrojanima, pa i sa gospodinim Vasiljevićem, završili za konobara te godine?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Malopre ste rekli da gospodina Vasiljevića poznajete i kao kolegu. Moje pitanje je: znači li to da je i gospodin Vasiljević radio kao konobar?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Gospodin Vasiljević je radio kao konobar od 1974. pa nadalje, sve do početka događaja u Bosni i Hercegovini. Radio je, kao što sam rekao, u ugostiteljsko-turističkom preduzeću "Panos", Višegrad. Ja sam poslije njega, rekao sam već, 1981. godine počeo raditi u tom preduzeću, a radili smo zajedno. Bilo je tu ovih kolega koji su sa nama išli u Novi Sad u školu i u Suboticu i u Split. Nisu baš svi, jedni su otišli, kao Suljkić Nastko otišao baviti se sportom, sportista, a većina je ostala i radila u našem preduzeću.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da budemo jasniji to znači da je to preduzeće "Panos" iz Višegrada?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li nam možete reći koliko je u tom periodu, ili uzmimo za vreme ovog vašeg rada u preduzeću "Panos", u proseku bilo zaposlenih radnika?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Pa, tačnu informaciju ne znam, ali otprilike se kretalo negdje oko 260 do 280 zaposlenih.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Po vašoj procjeni, kad gledamo nacionalnu strukturu, koliko bi od tih zaposlenih moglo biti Muslimana, koliko Srba, a koliko ostalih?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Po mojoj procjeni možda 40% da je bilo radnika srpske nacionalnosti, dok 60 % radnika muslimanske nacionalnosti.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Pretpostavljam da ste se kao kolege, ne samo sa gospodinom Vasiljevićem, nego i sa ostalima, družili, ili ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Mi kao kolege ugostiteljsko-turističkog preduzeća "Panos", Višegrad bili smo nerazdvojni i u poslu, bili smo povjerljivi, družili smo se, išli smo jedni kod drugih i kod kolega Muslimana i kolege Muslimani su dolazili kod nas. Nije se podvajala nacionalnost uopšte. Baš smo jednom prilikom kod gospodina Vasiljevića išli na krštenje i rođendan njegovog sina Nikole. Mogu vam nabrojati kolege ako je potrebno kod kojih smo išli, čak šta više, znali smo raditi, kako da kažem, jedan novčanik, nas po šest konobara u povjerenju, recimo dal' je bio to konobar Musliman il' konobar srpske nacionalnosti, on je dužio svu robu koja je pružana gostima i na kraju obračunamo svak' zasebno sa svojih onih blokova iznošenu robu iz šanka iz kuhinje i tako obračunamo svi koliko je ko izneo. I kod jednog od kolega je sav novac, podjelimo taj novac, izmirimo pazar, ako je nešto ostalo od bakšiša to sjednemo, realno potrošimo, popijemo, kao što smo znali poslije radnog vremena sjesti, ići po kafanama, družiti se, veseliti se, pjevati, ići. Imali smo prilike kada je bilo kod mene kući da pijemo posle radnog vremena. Imali smo kolega koji je muslimanske nacionalnosti kod nekoga Džafa Mehe, isto kući, dolazio i on kod nas. Nekad smo išli kod kolega Muslimana, nekad kod kolega Srbina. Nije bilo uopšte podvajanja u vezi pitanja nacije, da li je to Ilija, Alija ili musliman bez razlike. Mi nismo imali nikakva, ama baš nikakva podvajanja, niti ja, ni kolega Mitar, niti kolege Muslimani. Kao braća smo se kolegijalno slagali na poslu i van posla i na ulici gdje smo se sretali, gdje smo se viđali. I kad smo imali slobodan dan, slobodno vrijeme, dolazili smo gdje radimo da se podsjetimo, popijemo po neko piće i tako.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Malopre ovo što ste objasnili, na jedan novčanik, pretpostavljam to je ovo što ste sad objasnili da ste radili na jedno

zaduženje i tako dalje, da ne ulazim u to jer smatram da nije bitno, ali pretpostavljam da ćete to objasniti jer je bilo nejasno šta to znači. Rekli ste i da ste odlazili i kod gospodina Vasiljevića kući. Možete li reći nam jeli to bilo često, jeli to bilo jednom, i kojom prilikom ste to odlazili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Kod gospodina Vasiljevića odlazili smo ne znam koliko puta, više puta, godišnje, jednom, dva puta, tri puta, sve zavisno od društva, gdje smo se našli, gdje smo sjedeli, gdje smo se družili i u kakvom je ko bio raspoloženju i mogućnostima. Neko recimo nije bio mogućan da ide, imao je neku obavezu u kući ujutru, jer smo pretežno radili noću do 12.00, 12.30 jer takvo je bilo radno vrijeme. I neko je imao recimo priliku, bolesna mu supruga, dijete, nije mogao, on je išao kući, a mi ostali ko je god imao uslove išli smo i kod njega i kod mene i kod nabrojanih kolega. Uglavnom da smo išli kolegijalno, puni nekog veselja, radosti. Uvijek smo bili gostoprимljivi i kod njega i kod ostalih kolega i kod mene i tako.

Veselje je trajalo beskonačno, kako da kažem, dokle smo željeli, sjedili smo, kad baš nam dodija sjediti, veseliti se, recimo služiti se, pričati, onda se razidemo. Ako neko nema auto, ja ga odvučem autom, dal' je to bio Musliman, da li Srbin, vukli smo. Ja sam vuk'o recimo kolegu Omera Koraća kući, nema auta. Ako je neki od kolega Muslimana sa autom, a ja nisam sa autom ili Mitar, on nije ni imao auto, odvučemo njega kući tako da smo jedan drugom uvijek pomagali u odlaženju, dolaženju.

SUDIJA HANT: Da li bismo mogli ipak da pređemo na nešto što je bitno za ovaj premet?

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da, časni Sude. Pitanje je kad ste pomenuli ta veselja, konkretno za gospodina Vasiljevca, o kojim se veseljima radi ako ste išli kod njega kući na veselja?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Išli smo jedne prilike na krštenje njegovog sina Nikole, krštenje i rođendan. Pozvao nas je na dva, tri, dana ranije mada smo znali o tome i da će praviti krštenje, da će tu biti mnogobrojna rodbina i komšiluk i da je pozvao nas osoblje koje je radilo sa njim da mi dođemo na krštenje. Mi kako samo radili i kako smo bili u mogućnostima i ko je mogao da nađe slobodno vrijeme jer morali su jedni da rade, a jedni da prisustvuju onog momenta kad se obavljalo to krštenje i rođendan i recimo u 12.00 zakazano vrijeme ili u 14.00 sata u zakazano vrijeme. Išli smo, sjećam se, mogu da nabrojim kolege koji su išli, to je bio Medo Džafić, Meho Džafić, Omer Korać, Ibrahim Hodžić, Senad Šabanović, Ismet Karčić, ja, Nedžip Hadžić, on nam je bio kao šef sale.

SUDIJA HANT: Gospodine Tanasković, morali bismo da pređemo dalje na temu. Da li možete da dovedete svedoka do onoga o čemu želite da svedoči? Ne možemo sada slušati opis svakog veselja na koje je išao. Molim vas, dovedite ga do nekog konkretnog događaja da ga opiše.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Sad se izvinjavam konkretno upravo sada dovodimo do događaja. Ispričali ste da poznajete gospodina Vasiljevića i kao konobara i kao sugrađanina, odnosno Višegrađanina. Rekli ste i to da ste se družili, sjedili, pili. Samo jedna činjenica me interesuje. Jeli vam poznato da se gospodin Vasiljević znao opiti, napiti, u takvim situacijama?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Gospodin Vasiljević u takvim situacijama znao se napiti i veseliti beskonačno, bez ograničenja. Bio je veliki veseljak, volio je veselo društvo, nije želio sam sjediti, voleo je da ima društvo uz sebe. Veselio se sve dokle su to bile pružena mogućnosti sa finansijske strane, a ako nema uslova sa finansijske strane onda poziva društvo kući da se kod njega ide, da se nastavi kod njega kući sjediti, piti i veseliti. Bio je veseo, razdragan, društven, jako društven, gostoprимljiv i nije bio agresivan ni u piću ni van pića, ni u trezveniom ni u pijanom stanju. Ja ne znam šta bih imao bolje da kažem.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Zečeviću, interesuje nas da li je u takvim situacijama, i u bilo kojim drugim, ako se vi možete sjetiti, za taj period zajedničkog rada gospodin Vasiljević imao bilo kakvih sukoba sa kolegama na poslu, posebno muslimanske nacionalnosti?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Gospodin Vasiljević nije imao nikada problema nikakvih na poslu niti sa kolegama niti sa koleginicama niti sa šefovima niti sa rukovodiocima niti sa direktorima, ni sa kim nije imao nikakvih problema na poslu, nije se ni sa kim zamjerao, rekao sam mu, imao je čak svaki kelner, konobar, kuvarica, šanker, imali su duboko povjerenje u njega kao i mene, kao i u većinu osoblja koje je tu radilo. I uopšte nikakvih sukoba nije imao ni sa kojim i uvijek smo jedan drugog štitili bez obzira na nacionalnost. Nije se uopšte razlikovalo. Među nama se nije uopšte razlikovala nacionalnost i uopšte se nije osjećalo ni primjećivalo nikavo ispoljavnje mržnje.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Zečeviću, molim vas budite malo kraći na ova baš konkretna pitanja. Nema potrebe. Pitanje je gdje ste vi bili u maju ili junu 1992. godine?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam organizovan juna, 13. juna 1992. godine, u kasarnu Uzamnica.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Imate pred sobom transkript. Čini mi se da ste rekli juna 1992. godine, a moje pitanje je glasil gdje ste bili maja i juna 1992. godine?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam. Moguće je, prvi put mi je ovdje, moguće da sam tako rekao, ali tačno je da sam 13. maja angažovan u kasarni Uzamnica, a krajem maja i početkom juna isto sam bio u kasarni Uzamnica.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Prema dosadašnjim saznanjima, od tad kad ste angažovani 13. maja je još bila jugoslovenska vojska?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A šta ste vi radili u Uzamnici?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Mi smo od Teritorijalne odbrane angažovani tu da preuzmemo kasarnu na čuvanje po odlasku, da budemo u pripravnosti, da preuzmemo kasarnu, a ja, kao kuvar, da dijelim hranu vojsci i ovima koji su bili isto angažovani u Uzamnici.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kad je otišao Užički korpus, jeste li i dalje ostali u Uzamnici?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Jesam ostao.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: I šta ste tada radili?

SUDIJA HANT: Ni jedan ni drugi ne pravite pauze. Molimo vas da napravite pauzu i pre nego što počnete da odgovarate i pre nego što postavite pitanje. Morate ponovo da postavite pitanje, gospodine Tanaskoviću.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Po odlasku Užičkog korpusa, pitanje je bilo jeste li ostali i dalje u Uzamnici?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da, ostao sam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: I šta ste radili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: U kuhinji, dijelio sam hranu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite kome ste dijelili tu hranu.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Dijelio sam vojnicima koji su isto bili angažovani u Uzamnici.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Šta su ti vojnici tada radili u Uzamnici?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ti vojnici su tada bili raspoređeni kao čuvari magacina i kasarne.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Rekli ste da ste bili kuvar. Recite mi jeste li vi i kuvali hranu i raznosili hranu?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam ni kuvao hranu ni raznosio. Hrana je dolazila iz komande i ja sam samo po narudžbi vojnika davao hranu, lično njima, da oni jedu u trpezariji i, naknadno, ako je neko bio pritvoren u pritvoru, oni su tražili obrok za njega. Ja sam samo sipao, tako da sam samo sipao hranu u zdijeje, u tanjire kako da kažem, i onda su raznosili hranu, gdje i kome, ja ne znam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Rekli ste da ako je neko protivoren, znači li to da je tu bio i neki protivor?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Tu je od vojničkih soba i od magacina napravljeni su pritvori jer drugih pritvora nije bilo u Višegradu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite, prije rata, jeli u Višegradu postojao zatvor?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: U Višegradu je prije rata postojao noćni protivor u SUP-u za jednu osobu, a zatvor nije postojao. Zatvor je postojao u Foči i u Sarajevu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Zečeviću, taj zatvor za jednu noć u policiji meni nije jasan, pa možete ukratko samo objasniti šta to znači.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: To je bilo za lica koja u toku noći naprave neki prekršaj ili nered i samo se pritvori tu da se ujutru odvede do sudije za prekršaje i uputi u zatvor Foča ili Sarajevo ili prema tome eventualno oslobodi.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Dok ste vi bili u toj kuhinji, sjećate li se, je li vam poznato, da je gospodin Vasiljević boravio u takozvanom pritvoru u toj Uzamnici?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Gospodin Vasiljević je boravio u pritvoru Uzamnica dva do tri dana.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li se sjetiti u kom je to periodu?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Koncem maja ili početom juna, dakle, krajem maja ili početkom juna, tačan datum ne znam, ali sami kraja maja, početak juna 1992. godine.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A jeli vam poznato zbog čega je priveden? Ili zatvoren?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nije mi poznato zbog čega je priveden i protivoren, ali sam čuo od vojnika koji su u Uzamnici da je doveden pijan i da je bio sa jednim nadređenim oficijom iz komande u Bikavcu, ustvari, da je odbio da izvrši neko naređenje. Nije želeo da ide na nekakvu liniju, položaj, šta i da je zbog toga je razoružan, oduzeta mu je puška i doveden je u protivor.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Maloprije ste rekli da ste kolege. Da li ste tada imali priliku da razgovarate za to vrijeme sa gospodinom Vasiljevićem?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da, jesam, jer sledećeg dana nije želio jesti. Reкао je da će početi štrajk glađu jer je ljut na komadu i zato nije želio jesti njihovu hranu, a onda su ga pustili iz pritvora da hoda po objektu. Došao je u kuhinju gdje

sam ja bio. Ja sam ga pokušao nagovoriti da nešto pojede ali on nije želio jer je bio ljut. Rekao je da je pritvoren bez ikakvog razlog. Željeli su da ga vrata u pritvor. On je bio iscrpljen. Mogli ste vidjeti da je iscrpljen od alkohola i poslije dan, dva zatražio je lekasku pomoć.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li vam je poznato po kome je gospodin Vasiljević zatražio medicinsku pomoć, hitnu medicinsku pomoć?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nije mi poznato. Ne znam od koga je tražio pomoć, ali su mi vojnici u tpariziji kazali da je tražio hitnu medicinsku pomoć, da je to urađeno.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A da li se možda sjećate ko je ukazao prvu pomoć?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Sjećam se. Došao je doktor Radomir Vasiljević sa Mariciom Stubel, medicinskom sestrom. Mogao sam to vidjeti kroz prozor. Došao je kolima, ne sjećam se koje marke. Bila su bijela, kola su bila bijela. Ne znam jeli iko drugi bio sa njima jer je počeo padati mrak. Ustvari, već je bio sumrak, mrak.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li znate šta su gospodin Vasiljević i medicinska sestra tada radili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Pa, znam da su mu dali infuziju. Nisam siguran da li je bila infuzija ili su mu dali injekciju u venu, nisam siguran ali to su uradili. To je bilo ispred baraka pa sam mogao vidjeti.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li nam reći šta se posle desilo sa gospodinom Vasiljevićem?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam mu te večeri poslao večeru i imao sam slobodan dan. Ne sjećam se koji je dan bio, ni datum, ali slijedećeg dana sam imao slobodan dan. Imao sam slobodan dan svakih 24 sata i kada sam slijedeći dan došao, nije ga bilo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Prema tome što ste sada rekli, koliko je ukupno, po vašem sjećanju, gospodin Vasiljević boravio u pritvoru?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Dva do tri dana.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Po izlasku Vasiljevića iz pritvora, da li ste ga, i ako jeste, kojom prilikom, povovo vidjeli?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Vidio sam gospodina Vasiljevića dva ili tri puta od kako je izašao kako ide od kasarne u Uzamnici kući ili od kuće do kasarne u Uzamnici. Jednom sam ga vidio ispred gril restorana "Panos", čistio je ulicu i javio mu se. Rekao mi je, "Pogledaj kolega, šta radim, čistim ulice." Rekao sam mu da sam

upravo završio smjenu i da idem kući. Bio sam u Uzamnici nekoliko dana i išao sam kući da se odmorim, presvučem, vidim porodicu, šta ima kod kuće uraditi.

Bilo je tu još naroda sa njim koji su takođe čistili ulice. Papir je bio razbacan, plakati sa izloga lijepljeni i ja sam mu rekao, "Bilo bi realno da svako čisti stakla i izloge svoje radnje i tako." A ovi koji su bez ikakvog posla malo njih treba angažovazti u sređivanju ulice, čišćenju ulice, stakala, izloga i tako dalje.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Zečeviću, tih prilika, u nekoliko navrata kad ste videli gospodina Vasiljevića na tom čišćenju, možete li bar se jednom sjetiti kako je bio obučen gospodin Vasiljević?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Mogu se sjetiti, gospodin, kolega Mitar Vasiljević bio obučen pretežno u neke tamne majce kratkih rukava i pantalone braon boje. To su pantalone koje smo mi dužili u ugostiteljsvu dok smo radili prije rata otprilike, nekada, nekada su bile pantalone SMB boje, koje smo isto imali svi kao rezervisti za vrijeme Jugoslovenske narodne armije.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li vi stvarno smatrate da je tad kad ste vidjeli Vasiljevića da to radi zaista grad bio čistiji no unazad, prije nego što je on to počeo raditi?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Grad je bio daleko, daleko čistiji nego prije nego što je on to počeo raditi, jer on je na ruci imao neku crvenu traku kao redar i svaki građanin koji je bio tu, bilo je tu i građana muslimanske nacionalnsti i srpske, još uvijek, svaki građanin je cijenio po toj traci da je zadužen, da ga je neko zadužio, na uređivanje grada, ulica, da se može normalno šetati ulicama i gradom. Grad je bio daleko, daleko uređeniji što se tiče higijene.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ja bih vas molio da se vratimo na onaj zatvor da nam objasnite o kakvom to se zatvoru, za koga radi u Uzamnici?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Tu se radilo o zatvoru, ja detaljno baš sve ne znam jel' nisam se udaljjavao od kasarne. Ja sam bio u kasarni kuhinja ja bila dirketno u kuhinji kasarne. To se radilo o ljudima koji su radili bilo kakve prekršaje, da li sitnije ili krupnije, da li odbijanje naređenja pretpostavljenima, ili neodlaženje u jedinicu. Uglavnom to su bli zatvori u prostorijama gdje je nakad bila Jugoslovenska narodna armije, gdje du spavali vojnici i za mene je to kao prekršajni neki zatvor, pritvor.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Jesu li u taj pritvor dovođeni i Musilmani i Srbi?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: U ovaj pritvor su dovođeni svi građani Višegrada, bez obzira na nacionalnost. Dovođeni su i Muslimani i Srbi i drugi ljudi drugih nacionalnosti, ali ne sjećam se da je bilo drugih naionalnosti osim Srba i Muslimana.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Osim imena Mitra Vasiljevića možete li nabrojati ili se sjetiti nekih lica sa strane Srba i nekih lica sa strane Muslimana?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Mogu se sjetiti par imena. Bilo je tu više Srba, mogu se sjetiti Šimšić Petra, baš je bio sa Mitrom. Pustani su vani iz zatvora. Mogu se sjetiti Pecikoza Predraga, to je moj šurak. Mogu se sjetiti i Ljupka Arsića. Mogu se sjetiti isto Šabana Muratagića, mogu se sjetiti nekog zvali su ga Nurkica, on je bio muslimanske nacionalnosti, Dizdarević je prezime, pa najvjerovatnije Nurko ime, Nurkica su ga zvali. Ne sjećam se drugih imena jer ja nisam bio u kontaktu sa njima. Samo onako koga sam prije poznao pa sam čuo od vojnika nalazi se taj u tom pritvoru, nalazi se taj u toj prostoriji, taj tu i tako.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Sada ste u ovoj svojoj izjavi rekli kada ste pominjali gospodina Vasiljevića i Šimšića Petra, rekli ste pustani vani iz zatvora. Molim vas da to objasnite šta to to znači pustani vani?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Znači da nisu pustani iz kruga kasarne, oni su pustani vani iz prostorija gdje su bili pritvoreni jer ko god je bio sumnjiv, bez obzira na nacionalnost, on je bio sumnjiv da će pobjeći iz kruga kasarne, on je bio pustan da izađe iz tih prostorija u krug kasarne i da nešto ako želi da radi, da čisti, sređuje, da kosi, recimo, travu, da potkresuje ono grmlje u kasarni, da čisti krug kasarne i tako. A van kruga kasarne niko nije pustan.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li nam reći koliko ste otprilike dnevno imali pritvorenika, zatvorenika, kako hoćete vi nazvati, i koliko su se pojedni najviše zadržavali u tom pritvoru?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne mogu znati tačan broj pritvorenika, nikada ja nisam imao. Ja nisam imao nikakav spisak. Hranu sam dobijao direktno iz komande. Ta hrana kako je služena zatvorenicima tako je i vojsci koja je bila tu zadužena za stražarenje, stražarska mjesta. Niti znam broj vojnika niti broj zatvorenika. Uglavnom otprilike se sjećam dana kad bilo je šest, nekad 10- 15, nekad tri. Jedan dovede, jedan odvede, jedni su dovezeni zbog nekih prekršaja, pa osuđen 10, 12 ili 15 dana, pa nakon tri dana ublaži mu se neka kazna ili iskrsne neka nevolja, nekome je poginuo neko, stradao, ili dođe sebi, pristane na odbijanje oslušnosti i tako se pusti i ide odakle je i doveden.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite do kada ste vi ostali u Uzamnici.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam u Uzamnici ostao negdje otprilike do polovine jula mjeseca 1992. godine.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li ste i poslije vašeg izlaska iz Uzamnice viđali gospodina Vasiljevića?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Po izlasku iz Uzamnice nisam više viđao gospodina Vasiljevića, ali sam čuo da je slomio nogu i da se nalazi u Užicu u bolnici.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Sjećate i se od koga ste to čuli i kako se to dogodilo, odnosno zašto je u bolnici u Užicu?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne sjećam se od koga sam čuo najvjerovatnije od nekog poznanika koji je poznavao i mene i njega. Samo se sjećam da sam čuo da je pao sa konja, da je jahao konja kroz grad, negdje oko centra grada, ne znam tačno gdje nisam očevidac, da je pao sa konja, da ga je konj pritisnuo i da je tom prilikom polomio nogu ne sjećam se koju nogu i da se nalazi u Užicu u bolnici.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li ste vi kao njegov kolega posetili istog u bolnici u Užicu?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Sjećam se da sam išao u Užice ne radi same posjete kolege, već su mi bila djeca kod sestre u Užicu, dvoje djece malih, pa sma išao da obidem djecu, negdje karajem jula 1992. godine i baš sam prolazio pored bolnice u Užicu i kad sam se vraćao od sestre žurio sam na autobus ali ipak sam našao par minuta vremena i utrčao u Dom zdravlja da vidim kolegu, posjetim. Video sam ga sa još dva bolesnika. Na jednom ležaju pored stakla bio je gospodin, moj kolega Vasiljević Mitar. Iza njega su bila još dva pacijenta, čini mi se da je jedan bio muslimanske nacionalnosti, a ovaj drugi nešto se ne sjećam koje je nacionalnosti bio.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Jeste li tom prilikom razgovarali sa gospodinom Vasiljevićem?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Pitao sam se, i pokušao, razgovarao sam malo, ali gospodin Vasiljević je bio malo da li u tom nekom napetom stanju jer je bio zamotan, noga mu je bila nešto podignuta na krevetu. Nisam mogao razgovarati jer nisam mogao doći do riječi, on je samo pričao, prebacivao temu sa teme, tako da nisam, a nisam imao ni vremena možda, ukupno dva minuta sam bio kod njega.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Jeli gospodin Vasiljević bio pokretan tad kad ste vi bili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne, on je ležao nepokretan an krevetu i on i ova dvojica bolesnika što su bili s anjim. Bio je pokretan u gornjem dijelu, pokret glave i šta ja znam ramena, ali je bio onako u ležećem stavu na krevetu. Jedna noga je izdignuta bila, dal je bio gips dal nečim je bila umotana bijelim, ja nisam nikada nosio pa s e u to e razumem.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kad kažete pokretna glava, šta je sa rukama to niste pomenuli?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ruck su mu bile vezane, nisu bile vezane čvrsto, već opušteno vezane ruke, da li za krevet, da li ja s ene sjećam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kad ste maliprije rekli da ste ga nešto pitali ili nešto u tom smislu a da je on prebacivao s teme na temu, objasnite šta znači to.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Značida, mislim da nije registrovao moj dolazak, nije uopšte registrovao da sam ja tu prisutan i da mu recimo prenosim pozdrav od supruge ili od prijatelja kolega ili od tako nekoga već je on pričao take neke svoje nepovezive priče kako je ovaj bolestan od čega je onaj rekao je jedan rekao da radi ovo jedan ovo, tako nešto ne povezane neke priče.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Opisali ste sve ko je bio u bolnici u prostoriji, odnosno u sobi u kojoj je bio Vasiljević i rekli ste da je jedan bio, čini vam se, muslimanske nacionalnosti. Po čemu to zaključujete?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Bila su tri ležaja i na svakom ležaju pozadi bila je ova jedna bolnička lista i ja sam čitao onako ke je prvi krevet ko je drugi ko je treći i čitao sam imena i video sam, a da je jedno ime muslimanske nacionalnosti dokm za ovo drugo nešto nisam da je srpske nacionalnosti, da je, nisam siguran.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Poslije toga jeste li ikada viđali gospodina Vasiljevića?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Poslije toga možda nakon jedno godinu godinu i o dana viđao sam gospodina Vasiljevića poslije operacije kičme, a isto sam ga viđao po kući kad mu je bio gips na nozi. Išao sam u posjetu jedne prilike na štakama je bio i u gipsu. A nakon toga sam ga viđao onako jedno godinu godinu i po prvi put poslije nošenja gipsa, to znači prvi put sam ga vodio nakon godinu godinu i po dana kad je došao s operacije kičme u Beogradu je bio na operaciji kičme i išao je u prirodno liječilište Vilić u Vlas na banji na terapije za kičmu. I banja i bazen.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kada ste ga podsjetili i vidli da nosi štaku jeste li mogli sa njim razgovorati oko tog boravka vašeg u posjeti?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Napomenuo sam mu jer sam vidio da se ne sjeća da sam bio u posjeti i rekao sam, "Jedne prilike bio sam ti u posjeti kad si bio u Užicu u bolnici," On se jednostavno zaprepastio kad. Ja sam mu objasnio da sam kratko navratio. Možda je bilo više tih posjeta jer dosta naroda iz Višegrada je išlo u Užice u bolnicu i svaki je poznavajući ostale, malo ko da je prošao pored sobe da nije svratio u posjetu i tako da nije mu ostalo u sjećanju da sam bio kod njega u posjeti.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kao njegov kolega vi bi trebalo da znate jeli gospodina Vasiljević imao neki nadimak?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Gospodin Vasiljević nije imao nikakvog nadimka.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Znete li i jeli vam poznato da kada, ikada ili kada nosio bradu, brkove i slično?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Od 1970. godine pa do dan danas koliko viidm i danas ovaj, nikada nije nosio ni brkove ni bradu. Uvijek je bio, jer morakli smo biti uvijek obrijani na poslu i tako, a i mada i kad mso bili na godišnjim odmorima uvijek je bio, nuije imao ni brkove ni bradu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ovo što sma vas piato više sma vas pitao za period od 1992. godine pa nadalje.

SUDIJA HANT: Dobili smo odgovor od 1970. gopdine do danas. Da krenemo i na sledeću tačku, molim vas.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Gospodine Zečeviću, vi ste čuli da je vaš kolega Vasiljević uhapšen?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da, čuo sma preko medija kad je uhapešen. Na medijima su javili, "Uhapšen Mitar Vasiljević na aerodromu Tuzla." To sam preko medija video i čuo i to me je svrano iznenadilo i zaprepastilo i sada uopšte ne znam zbog čega je uhapšen.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A recite mi zašto vas je to tako iznenadilo?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Iznenandilo me zbog toga je nisam ga nigdje viđao ni u kakvoj jedinici, ni s akakvim oružjem u rukama uopšte i znao sma da je potpunio bezošpasan. Nije depresivan ni agresivan. Pogotovu, kod nejga su stanovali i vojnici SFOR-a. Iamo je dobre odnose s njima. Ja sam ih lično služio u Višegradu. Prosto me iznenadilo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ: Hvala lijepo, ja nemam više pitanja.

SUDIJA HANT: Unakrsno ispitivanje, gospođu Bauer (Bauer).

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC BAUER

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Gospodine Zečeviću, ja sam predstavnica Tužilaštva i htela bih da vam postavim nekoliko pitanja. Rekli ste nam, u osnovi, da je pre rata Mitar Vasiljević bio popularna osoba, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Među osobljem ovih objekata gdje smo radili on je bio poželjan i podoban, popularan. Ne popularna osoba koja kao neka Mis,

dama i to, već je bio kolegijalan, društven, svakome je bio drag. Svima radnicima, radnicama, koleginicama, kolegama, bio je radostan, drag.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Takođe ste nam rekli da je i Muslimanima bio drag. Da li je sve to tačno?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Sve što sam rekao je tačno. Tačno je da je bio drag i Muslimanima i Srbima, kolegama sa kojima je radio i sa kojima smo se družili i sa kojima je se družio i on i ja dok smo bili skupa, kad smo bili skupa i u preduzeću gdje smo radli skupa.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li onda mogu da zaključim da, barem prema vama, da niko nije imao razloga da laže o gospodinu Vasiljeviću ili da mu želi neko zlo? Da li je to tačno?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Možete li da ponovite pitanje, malo jasnije? Nije mi jasno pitanje.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da, naravno. Ono što sam htela da vas pitam, gospodin Vasiljević je bio osoba koja je bila omiljena među ljudima tako da ljudi nisu imali razloga da o njemu govore laži ili mu žele nešto zlo, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Tačno je to da nisu imali razloga, ali koliko sam slušao preko medija bilo je i toga.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Rekli ste nam mnogo toga o tom zatvoru koji je bio u Uzmnici. Nisam sigurna da li sam razumela, međutim, da li je tačno da je Teritorijalna odbrana Višegrad preuzela tu kasarnu i zatvor od JNA, i to konkretno od Užičkog korpusa?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Teritorijalna odbrana je pruzela kasarnu 18. juna 1992. godine kada je jugoslovenska vojska izvukla sve naoružanje i magacine sve ispraznila iz Uzemnice.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Ko je bio komandant te jedinice Teritorijalne odbrane koja je preuzela kasarnu i zatvor?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Komandir te kasarne je bio Pero Kovačević. On je inače da li kapetan Jugoslovenske narodne armije bio tada i to je on preuzeo.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Ako se ne varam on je Srbin po nacionalnosti, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A vojnici Teritorijalne odbrane su takođe bili Srbi po nacionalnosti, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Bili su Srbi, ali bio je jedan i Musliman.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Kada ste vi bili mobilisani, bili ste mobilisani u sklop Teritorijalne odbrane Višegrada, i to je bilo u maju 1992. godine, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da, 13. maja 1992. godine.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li ste tada zadužili neko oružje?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Jesam, pušku papovku.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: I da li ste nosili ovo oružje sa sobom na mesto gde ste onda radili u kasarni Uzamnica?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da, tu pušku sam nosio sa sobom. Uvijek je stajala u kuhinji gdje sam radio, za vrijeme radnog vremena, a pri odlasku kući nosio sam sa sobom kući i nazad.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Vi ste u to vreme i nosili uniformu, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da .

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Ako se ne varam, a vi me ispravite ako grešim, taj zatvor koji je bio tamo osnovan to je bio uglavnom vojni zatvor, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne. To je bila vojna kasarana i bilo je raznih prostorija gdje su vojnici JNA spavali, u spavaonama, gdje su bile kancelarije bivše JNA, kanclarije oficira, podoficira, gdje je bila ova kasa, i po tim prostorijama su raspoređivani. Po prvom spratu je bilo više prostorija, a na drugom spratu isto je tako bilo više prostorija i tu su u tim prostorijama raspoređivani zatvorenici. A isto je bilo nekih prostorija, kako se zovu, hangari, magacini, gdje je stajala municija, hrana, oprema što je vojska jugoslovenska izvukla, one su bile prazne, pa su jedni zatvorenici zatvarani gore, jedni po ovim spratovima. Kako kad je bilo zatvorenika i gdje su raspoređeni tako su i zatvarani, ali ja nisam bio prisutan niti u ma kojoj prostoriji pritvora.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Prekršaji zbog koji su ljudi bili tamo dovođeni uglavnom su se ticali situacija kada nisu izvršavali naređenja, ili kada nisu ljudu dolazili na položaje i slično. Zar ne biste rekli da je zapravo taj zatvor onda bio vojni, gde us ljudi dolazili za prekršaje vojne discipline?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Pa taj je zatvor bio za prekršaje i vojne discipline i za prekršaje građanske discipline, prekršaje koje, ako je neko napravio neki prekršaj. Sad ja nisam imao kod sebe spisak čega kao i što je doveden, ali bilo je, dovođeni su i u zatvor, po priči vojnika, i negdje nekoga sam vidio i kroz prozor kad je doveden i izašao iz auta, doveden. Dovodila je uglavnom vojna policija, ali bilo je ljudi i koji nisu uniformisani, sad da li je, da li su ti ljudi, najvjerovatnije nisu bili vojnici, nisu odbijali naređenja, već su pravili neke prekršaje ili ispade. Ja nisam imao

spisak da gledam ko je doveden, što je doveden, šta je napravio, zbog čega je doveden, ali bilo je i neuniformisanih osoba.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Rekli ste nam da je Mitar Vasiljević došao kod vas u kuhinju i rekao vam da nije bilo nikakvog razloga za njegovo hapšenje. On vam, dakle, nikad nije rekao da je uradio nešto loše, to jest, nije priznao nikakav sitniji prekršaj zbog koga bi bio zatvoren, da li je to tačno?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Tačno je da nije napravio prekršaj nikakav već je odbio narjeđenje starješine i to se kasnije već saznao od vojnika, kroz priču i razgovor da nije napravio nikakav prekršaj. I on je isto bio u civilnom odijelu, nije bio u vojnim odijelu. On nije napravio nikakav prekršaj, ali je odbio nekom od starješina narjeđenje i zato je priveden. A nije mi nikad pričao da je napravio, već jednostavno se sporečkao sa pretpostavljenim strješinom, odbio narjeđenje i zato je pritvoren.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Ali on nije priznao da je bio odgovoran. On je bio u vojsci, bio je mobilisan, kao i vi, on nije izvršio naređenje, ali nije rekao, recimo, "Da, pogrešio sam što nisam poslušao naređenje," zar ne?

SUDIJA HANT: Svedok je to već prihvato. Nastavite dalje, molim vas.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Takođe ste nam rekli da su u ovom zatvoru bili zatvarani i Muslimani, zar ne? Da li su oni bili držani zajedno sa Srbima ili odvojeno?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam, nisam očevidac ovog zatvora. Bio sam u kuhinji ali, po pričama vojnika kada su dolazili da traže hranu, oni nisu govorili ovo je hrana za Muslimane, ili za muškarce ili žene u zatvoru, jer je bilo i žena i muškaraca u zatvoru, odvojeni su bili, naravno, ali da li su Srbi i Muslimani bili zajedno držani, ne znam.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Rekli ste nam da ste ponekad viđali zatvorenike kako slobodno šetaju u krugu kasarne, ali niste viđali Muslimane kako slobodno šetaju, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da, i oni su to mogli, i Srbi i Muslimani. Oni koji, kada su mislili da neko neće pokušati da pobjegne iz zatvora, dozvolili bi tima da šetaju po krugu kasarne, ako hoće da čiste kasarnu, ili šiša grmlje. Mislim da sam već pomenuo imena jednog ili dva Muslimana, da, koji su mogli da se šetaju po dvorištu, a noći su bili u sobama.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Gospodine Zečeviću, u to ste vreme bili u ratu sa Muslimanima, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Jesmo.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Vi kažete da su se oni slobodno kretali po kasarni Uzamnici i da su se čak uključivali u dobrovoljni rad, da li je to ono što ste nam danas izjavili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Oni su se slobodno kretali po kasarni, ja sam izjavio, ne znam koliko je vama jasno. Oni su se slobodno kretali po kasarni, i Srbi i Muslimani, ako ga komandanat ili čuvar pusti, ako osjeti da neće pobjeći iz kruga kasarne i pusti u toku dana da se kreću u krugu kasarne, a van kasarne nije im se dozvoljavalo izaći dok se ne puste iz pritvora.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li je neko nekada umro u zatvoru?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Tih dana dok sam ja bio nije niko. Ja nisam dugo bio, nepunih mjesec dana.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A da li je policija povremeno dolazila da nadgleda zatvorenike?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Dolazila je vojna policija.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li su ljudi u zatvoru zlostavljani?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: U tom zatvru, dok sam ja tamo bio, nisu bili zlostavljani. Mislim sama ova riječ "zlostavljati", tako nije mi potpuno jasna, ali tako pretpostavljam otprilike, nisu. Ja, kao kuvar, morao sam prvo nasuti hranu koja se dobije ili cigarete, prvo nasuti zatvorenicima hranu, pa onda pošto se podijeli zatvorenicima hrana, onda nasuti vojsci hranu i sebi na kraju. I smatram da nisu bili što se tiče ishrane.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Rekli ste da ste u jednom trenutku otišli iz Uzamnice. Da li ste se ikada vratili tamo u svojstvu kuvara?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Iz Uzamnice sam otišao negdje otprilike sredinom juna 1992. godine, već sam rekao, i tada sam otišao iz Uzamnice. Jednom prilikom 1993. godine, kasno 1993. godine, zdravlje mi se pogoršalo, pa sam i ja, takođe, morao u Užice na operaciju tako da sam kasno 1993. godine vraćen u Uzamniciu da ponovo radim u kuhinji.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li poznajete osobu po imenu Rešid Oruč, radi se o jednom devedesetogodišnjem starcu iz sela Miletići ili tako nešto?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ako je selo između Čajnića i Goržda, sjećam se imena Rešid, ali ako je selo između Čajnića i Goražda onda poznajem, ili okolina Goražda. Rešid, sjećam se. Ali prezimena se ne sjećam. Bio je čovjek devedesetih godina.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: U vreme kada ste se vratili ponovo u Uzamnica da li je tamo bio još jedan čovek koji se zvao Momir Nikolić, koji je bio jedan od vaših kolega?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ovaj čovek Momir Nikolić nije bio u Uzamnici, nije mi u sjećanju da je bio u Uzamnici. Tu je bio isto veliki broj Srba što su dovođeni u pritvor. Svaki dan je dovođeno petoro, šestoro, pustano, dovođeno, neće na položaje, bježe sa položaja i tako.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Dakle koliko ste dugo ostali u Uzamnici taj drugi put krajem 1993. godine?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Od kraja 1993, polovinom decembra, mislim, 1993. godine da sam opet prebačen u Uzamnica da dijelim hranu i ostao sam negdje sve mi se činilo do kraja 1994. godine. Ne znam tačno, ali otprilike do kraja 1994. godine.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da se vratimo sada na osobu o kojoj smo govorili ranije, dakle gospodinu Rešidu Oruču, da li ste njega sredinom 1994. i krajem 1994. godine viđali i kasarni u Uzamnici?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Gospodina Rešida, ako je čovjek nekih devedesetih godina, on je pričao meni, ja sam baš pričao sa njim da je zapamtio prvi svjetski rat, drugi svjetski rat i da je zarobljen u Kopačima negdje u Kopačima ili u Goraždu, ne sjećam se, da je zarobljen tu i viđao sam ga jer su pustali tu, tada su već pustali vani tu po krugu da se šeta, svi su pustani, išli su na radnu obavezu. Poznavao sam i više, ne samo Rešida. Često je bilo ovo ime Rešid, ali čovek devedesetih godina, imao je starost oko 90 godina, možda i više.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Gospodine Zečeviću da li ste u oktobru 1994. godine vi tog čoveka tukli pendrekom koji ste sami napravili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nije mi jasno pitanje.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li ste vi lično tukli Rešida Oruča pendrekom u kasarni Uzamnica u oktobru 1993. godine?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Ja tvrdim, gospodine Zečeviću, da ste vi zapravo bili stražar u Uzamnici i da ste tukli gospodina Oruča koji je od tih povrda preminuo. Ja to tvrdim. Da li je to tačno?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nije tačno. Gospodin Oruč je otišao u razmjenu, čini mi se 1994. godine, ako je to taj čovjek.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Vi ste nam rekli da kada je Mitar Vasiljević bio u bolnici da ja pozvan jedan doktor jer se on razboleo. Taj doktor koga su zvali, ko je to bio, gospodine Zečeviću?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: To je bio Radomir Vasiljević, doktor. Doktor Radomir Vasiljević. Kako da vam kažem? On je radio i prije rata u Domu zdravlja, radio je u ratu, a radi i sada.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li je on bio lekar koga su obično zvali kada bi se neko razboleo ili je to bilo samo u ovom slučaju?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: To je bilo, kada se bilo ko razbolio zvao se Dom zdravlja, i dežurni ljekar koji se desio u Domu zdravlja on je dolazio. Bilo je još doktora, nije on sam bio. Mislim, on je sam tad dolazio, ali nije uvijek on išao. Nekad je išao drugi doktor.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Rekli ste da je sledeći put kada ste videli Mitra Vasiljevića, nakon njegovog puštanja iz zatvora, da je on tada čistio ulice. Vi ste rekli da je on bio redar, da li ste pritom mislili da je on imao grupu ljudi kojima je zapovedao?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: On nije imao grupu ljudi kojima je zapovjedao, a tačno je da je bio redar, već je od poznanika koje je poznavao po ulici upozoravao na čišćenje i sređivanje ulica i izloga.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li vam je rekao ko ga je zadužio za to čišćenje?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nije mi rekao, a nisam ga ni pitao. Imao je neku traku na ruci, crvenu traku, širu, na jednoj od ruku, da li lijeva ruka ili desna, ne znam.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li ste takvu crvenu traku videli na drugim ljudima, ne samo na Mitru Vasiljeviću, na primer u kuhinji Uzamnica?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Crvene trake su nosili i vojnici sa uniformom SMB boje, ali su nosili žutu i crvenu traku, jednu užu žutu traku, jednu žutu, jednu crvenu, uže trake, duže. A u Uzamnici nije. Jedino se nosilo, što sam opisao, na ramenu na epoletama SMB uniforme po dvije duže trake, jedna žuta i jedna crvena.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Šta su značile te trake?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Te trake značile su da je Teritorijalna vojska, Teritorijalne odbrane. To je meni tako značilo.

SUDIJA HANT: Svojevremeno kad je svedok govorio on je pokazao na svoje rame, dakle, jasno je da je on tada govorio o onima na ramenu.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da se vratimo na moje prvo pitanje, da li je, osim Mitra Vasiljevića, još neko oko ruke nosio crvenu traku?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Crvenu traku oko ruke nosili su obično redari neki koji su bili oko komande na Bikavcu ili negdje na drugom mjestu gdje je bila komanda, obično kao kurir, redar i tako. Oni su obično nosili te crvene trake.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Možete li da nam objasnite šta zapravo mislite pod redar?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Recimo dežurni u smjeni koji dežura. Na primjer, u svakoj kući, ispred kuće, on vas negdje uputi, kaže vam gdje da idete, gdje trebate ići, kao domar. Ako je u kući, on je odgovoran za red u kući, u tom području.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Dakle iz vašeg odgovora ja bih zaključila da ja on bio na nekom odgovornom komandnom položaju, da je mogao da naređuje ljudima da urade ovo ili ono?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: On trenutno je po nekim, ne znam čijem naređenju, imao naređenje da se srede ulice, da se čiste jer izlozi su svi bili izlupljeni raznim plakatama, po ulici se bacalo svakako konzerve, papiri, flaše, staklo. On je imao, od koga, ne znam zadatak, da narod koji recimo radi u privatnim radnjama, privatne kafane i prodavnice i društvene prodavnice i privatne, i imao je naređenje da osobe koje rade u tim radnjama da očiste izlog sa svojih radnji. On, recimo, oni građani koji su besposleni, po ulici, da pripomognu i pristupe čišćenju ulice i smeća stakla, konzervi, papira i tako.

TUŽILAC BAUER: Časni Sude, upravo su mi rekli da je vreme za pauzu.

SUDIJA HANT: U redu. Nastavljamo u 14.30.

TUŽILAC GRUM: Pre nego što prekinemo mogu li da se obratim Sudu?

SUDIJA HANT: Da.

TUŽILAC GRUM: Hteo sam da obavestim Sud da sam spreman da o problemu o kome smo razgovarali prošle nedelje dalje razgovaram sa većem. Hteo sam da pitam da li bismo to možda mogli da uradimo između svedoka ili kada veću odgovara.

SUDIJA HANT: Ovim tempom kojim napredujemo ne znam da li ćemo ikad završiti. Meni je sasvim nejasno čime se ovde bavimo, međutim, ako bismo možda ubrzali unakrsno ispitivanje onda bismo popodne mogli nešto da uradimo. Nastavljamo u 14.30.

(pauza)

SUDIJA HANT: Gospođo Bauer.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Gospodine Zčeviću, pre pauze ste nam rekli da je devedesetogodišnjak Rasim razmjenjen 1994. godine, da li je tako?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Izvinite, ja sam razumeo Rešid, Oruč Rešid, na ratištu Kopači, Goražde i za njega znam da je razmjenjen. Ne Rasim, već Rešid Oruč, devedesetih godina, možda i više.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Znači, kada je on razmjenjen. Recite ko je naredio da on bude razmjenjen, ko je doneo odluku o tome?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam ko je donio odluku, a ne znam tačno ni vrijeme razmjenjivanja, ali ja mislim negdje u predposlednjoj ili poslednjoj razmjeni zarobljenika iz kasarne Uzamnica da je on razmjenjen, kao i ostalih dosta što je razmjenjeno.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A kako ste vi lično saznali za njegovu razmenu?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: E, pa ja sam tog momenta, još uvijek, prethodni put kad sam bio u Uzamnici isto sam bio kuvar u Uzamnici i znam da su svi koji su se našli 1994. godine u Uzamnivci, da su, da je izvršena razmjena.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Znači, sada kažete da je taj devedesetogodišnjak, zapravo, bio zarobljen na bojnopolju i da je to bio razlog što je bio zatvoren. Jesam li ja vas dobro razumela?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Jeste, on je na ratištu zarobljen, negdje kod Goražda, ali sjetio sam se prezimena Oruč Rešid, stariji čovjek, možda 90 i više godina je imao. Poslednje ratište oko Goražda kad se odvijalo, bar tako su pričali, ovi što su ga doveli, policija.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A vi ste lično bili u kasarni do zadnje razmene ili do kraja 1994. godine, odnosno koliko dugo ste vi ostali još u kasarni?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Od kraja 1993. godine drugi put sam, kao što sam rekao posle svoje neke bolesti, operacije čira, krajem 1993. godine sam tu raspoređen, i ostao sam negdje do kraja 1994. godine, da li do polovine 1995. godine, ne sjećam se, ne znam, ne mogu tačno reći. Uglavnom, bio sam do posljednje razmjene zarobljenika koji su zatečeni 1993. godine, koje kad sam došao zatekao 1993. godine i koji su razmjenjeni u poslednjoj, preposlednjoj razmjeni zarobljenika.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A da li vi tvrdite da ni u jednom trenutku ni jednog od tih zarobljenih Muslimana niko nije tukao?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: U prvom navratu, kad sam bio nepunih mjesec dana, kao što sam rekao, ja nisam bio u smjeni, nisu bile pružene mogućnosti da vidim. Ne znam, pa ne mogu ništa reći. A u drugome navratu, kada sam bio od kraja 1993. godine pa nadalje nije niko batinan jer tada sam služio hranu i čuvao ove, tada sam i djelio im hranu, imali smo smjene dva dana, recimo, ja čuvam ove zatvorenike i Srbe i Muslimane i djelimo im hranu i pustamo na radnu obavezu i primamo sa radne obaveze.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Vi ste isto tako rekli da ste posetili Mitra Vasiljevića u bolnici negde krajem juna 1992. godine, da li je tako?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Jeste, tačno.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li biste se složili sa mnom, gospodine Zečeviću, da je ovo vrlo važan detalj o kome ste danas svedočili?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Bih se složio.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A vi ste dali izjavu gospodinu Tanaskoviću u julu 1992. godine, da li je tako?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: 2000. godine sam dao izjavu.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da, izvinite, pogrešila sam godinu. I vi ste tada verovatno znali da je prilično važno da se setite svih detalja što je tačnije moguće u to vreme, da li je tako?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Jeste. I ja sam u izjavi dao, onog trenutka kada sam ispitivan, dao nekih događaja kojih sam se sjećao vezano za gospodina Mitra. Međutim, kad bi se ja sad tu pričao, četiri godine su velike, ja mnogo što šta ne znam, a nešto i znam, ali nije vezano za gospodina Mitra Vasiljevića.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Ali biste se složili sa mnom, zar ne, da ni jednom rečju niste spomenuli da ste obišli Mitra Vasiljevića u bolnici u to vreme?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne bih se složio, ja sam obišao, kao što sam rekao, obišao Mitra krajem juna 1992. godine u Užicu u bolnici, ortopedsko odjeljenje, sjećam se, soba broj, čini mi se...

SUDIJA HANT: Gospodine, molim vas nemojte da ponavljate svoje svedočenje. Vama je postavljeno jednostavno pitanje. Vi u svojoj izjavi niste o tome ništa rekli, to je, naime, bilo pitanje.

SVEDOK ZEČEVIĆ: U izjavi nisam se sjetio, nisam, kako da kažem, nisam se prisjetio da sam mu bio u posjeti, jednostavno nisam dao, ne što nisam htio da dam nego se nisam sjetio da dam taj podatak.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Ali slažete se sa mnom da ste u izjavi koju ste dali...

SUDIJA HANT: Samo malo. Dobili smo pozitivan odgovor na vaše pitanje i idemo dalje.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: U redu. Gospodine Zečeviću, vi ste dakle u tom području Višegrada koje se zove ulica Ciganija ili Čiganje, ako smo dobro razumeli izgovor.

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Šeganje, Gornje Šeganje.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: To je naselje poput Bikavca ili Pionirske ulice u Višegradu, da li je tako?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne. To je naselje lijevo od autobuske stanice u produžetku autobuske stanice. Pionirska je ovako, Šeganje ovako, Bikavac ovako.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Izvinite, možda nisam dobro razumela, ali to jeste naselje? Možemo li da se složimo oko toga?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A recite ima li iko sa istim prezimenom poput vašeg u tom naselju?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Sa istim prezimenom? Sa istim prezimenom ima.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Znači ima više Ilija Zečevića koji žive u tom delu grada, da li to hoćete da kažete?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nema Ilija Zečevića više, ali ima, recimo, Milana Zečevića, koliko ja znam, da moguće.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li je tamo živio i čovek po imenu Jovica Planočević?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li ste ga vi poznavali?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Molim vas, možete li da nam kažete šta je on bio po zanimanju?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Vozač.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Vozač čega?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Teretnog auta, kamiona.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Da li vam je on bio prijatelj?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Poznanik?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Zar nije u tome istom naselju bio jedan obučar po imenu Omer Omerović?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Omerović prezime mi je poznato, ali u tom naselju nije. Ja mislim da Omerovići oni su u naselju Bikavac, Ban Polje, Bikavac, tamo negdje, u ovim naseljima.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Znete li da li je taj čovek danas još živ?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam, nije mi poznato.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Zar nije istina, gospodine Zečeviću, da ga je taj Jovica Planočević ubio 1992. godine?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nije mi poznato.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A vi niste bili desna ruka gospodina Planočevića u to vreme?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ni desna ni lijeva.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Rekli ste da ste prvi put negde u junu čuli da je Mitar Vasiljević pao sa konja. Da li ste možda čuli sa čijeg je konja pao?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nisam saznano sa čijeg je konja pao, samo sam saznao da je pao sa konja i slomio nogu, a sa čijeg konja, ne znam.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: A isto tako uopšte niste čuli kako je došlo do toga da on jaše tog konja?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nisam, nije mi poznato, samo sam čuo komentar da je kroz čaršiju u pripitom stanju malo tjerao konja i pao, a kako je pao i gdje je pao i kako je došao do konja nije mi poznato.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: I vi sa Mitrom Vasiljevićem niste nikada razgovarali o toj nezgodi i kako je do nje došlo?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nisam jer se nismo ni viđali posle kako sam, od kako sam bio u posjeti jedno godinu, godinu i po. Nismo se ni viđali ni sretali. Posle je to već bilo prošlo, nekad jesmo u komentaru, šali. I pre rata bio je jedan čovjek koji je kad se napije pojaše konja kroz čaršiju, protjera i onda ide u zatvor

odgovara, pa smo na šalu više ovako nekad smo nabacili ti si tjerao, zamjenio tog i tog čovjeka, tjerao konja, tjerao, jahao konja kao i on, kroz grad ulicom.

TUŽILAC BAUER – PITANJE: Kada ste ga posetili kod kuće kao što ste rekli kada je bio u gipsu, ni tada mu niste postavili to pitanje, zar ne?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Nisam, jer osjećao sam da će se možda ljutiti i biće mu neprijatno i tako.

TUŽILAC BAUER: Ja više nemam pitanja, časni Sude.

SUDIJA HANT: Ima li dodatnog ispitivanja?

DODATNO ISPITIVANJE: ADVOKAT TANASKOVIĆ

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Samo jedno pitanje. Na strani 55 transkripta, gospodine Zečeviću, rekli ste da je Užički korpus otišao iz Uzamnice 18. juna 1992. godine.

SUDIJA HANT: Bojim se da ne dobijalmo prevod.

prevodioci: Da li sada čujete?

SUDIJA HANT: Sada čujemo. Moramo da čujemo ono što je rekao gospdin Tanasković. Mislim da bi to trebalo da bude pitanje. Hoćete li da ga ponovi?

prevodioci: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Molim vas da ponovite pitanje, gospodine Tanaskoviću.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Na strani 55 transkripta, gospodine Zečeviću, rekli ste da je Užički korpus otišao iz Uzamnice 18. juna 1992. godine. Radi li se o nekoj grešci ili vi tako smatrate?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ako sam tako rekao onda je greška u mjesecima. Otišao je Užički korpus 18. maja 1992. godine. Možda sma pogriješio u mjesecu, ali 18. maja, ne juna.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Na pitanje Tužilaštva rekli ste da niste udarali osobu koja je pominjana, ne znam kako se zove, moje je pitanje, da li ste udarali bilo koga i bilo u kakvoj situaciji?

SVEDOK ZEČEVIĆ – ODGOVOR: Ne, nikada, i ni u kakvoj situaciji.

ADVOKAT TANASKOVIĆ: Hvala lijepo, nemam više pitanja.

SUDIJA HANT: Hvala vam, gospodine, što ste došli i što ste svedočili pred Međunarodnim sudom. Sada možete da idete.

SVEDOK ZEČEVIĆ: Zahvaljujem se i čast mi je da sam bio i ako imate povjerenja, vjerujte, ako ne, ja što sam znao pričao sam istinu.

SUDIJA HANT: Hvala vam, gospodine. Gospodine Grum, vi ste hteli nešto da nam objasnite u vezi sa vašim izvođenjem dokaza.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude, uz vaše dopuštenje. Ja sam razmotrio ovo što je bilo prošle nedelje i sada bih hteo da iskoristim par minuta za neke primedbe i naravno da odgovorim na sva pitanja koja biste mogli da imate. Koliko sam ja razumeo pitanje veća je bilo da li se, u svetlu svedoka koji su svedočili na suđenju, teorija Tužilaštva izmenila na takav način da možda ne bi bilo potrebno da Odbrana izvodi neke svedoke od zdravstvenih eksperata da ospore. Veće možda može da potvrdi da je jedno od mojih poslednjih pitanja optuženom možda dovelo do promene u stavu Tužilaštva, ali moram da kažem da nije. Tužilaštvo ima teoriju koja ostaje kako sledi: teorija Tužilaštva u ovom predmetu je da je zločin u ovom slučaju počeo kada je se optuženi lažno predstavio kao pripadnik Crvenog krsta i kada je uputio jedan veći broj ljudi da ostanu u jednoj određenoj kući. Dalje, on se vratio kratko iza toga sa Milanom Lukićem i drugim pripadnicima paravojnih formacija i učestvovao u pljačkanju tih ljudi. Učestvovao je u premeštaju tih ljudi u drugu kuću, gde su zatim zapaljeni i na kraju, on je učestvovao tako što je pucao ili pomogao da se puca na nake ljude koji su pokušali da pobegnu kroz prozore te kuće. Odbrana je postavila odbranu alibijem, da je u jednom trenutku, negde sredinom ovog zločina za koji ga optužuje Tužilaštvo, da je optuženi bio povređen te da nije mogao da bude prisutan kada su dotični ljudi pljačkali i ubijali. Po mom mišljenju, tu se postavljaju dva pitanja: jedno činjenično i jedno pravno pitanje. Činjenično pitanje je da li je on bio prisutan kod požara. U svetlu alibija to na mene stavlja teret eliminisanja razumne mogućnosti da je njegov alibi korektan. Drugo i pravno pitanje je sledeće: kada je ovaj zločin počeo i da li alibi tu uopšte ima smisla? Tužilaštvo će nastojati da eliminiše mogućnost da je alibi tačan uvodeći dokaze na osnovu kojih veće može da zaključi da je medicinska dokumentacija koja, navodno, podupire alibi nepouzdana, te da veće na nju ne bi trebalo da se osloni. Tužilaštvo će takođe to tvrditi na osnovu izjava svojih eksperata i svedočenja očevidaca i nastojaće takođe da izvuče dokaze iz svedočenja svedoka Odbrane koji budu podupirali taj alibi. Čini se, dakle, da je izvan sumnje u ovoj fazi, kad se u obzir uzmu rendgenski snimci napravljenih prošlog leta, da optuženi stvarno jeste slomio nogu negde pre hapšenja. Teorija Tužilaštva u ovom predmetu ne uključuje nikakvu nameru da se uvedu dokazi ili da se da pravna

argumenatacija u vezi sa tim kako je on zapravo slomio nogu. Moje pitanje optuženom nije imalo za cilj da pokaže promenu u razmišljanju Tužilaštva. Ja sam samo nastojao da gospodin Vasiljević prizna mogućnost da je fraktura noge, čak iako pretpostavimo da je do nje došlo onoga dana kada se desio zločin kako on tvrdi, mogla biti posledica pada u potok podjednako kao i pada sa konja. Ja želim da dam još jedan komentar u vezi sa izveštajem koji smo dali veću na zahtev sudija prošlog četvrtka. Koliko ja shvatam svoju obavezu od pre nedelju dana, dakle, ja imam obavezu da dostavim izveštaj veštaka 21 dan pre nego što nameravam da pozovem tog svedoka. U ovom momentu ja nemam nameru da pozovem doktora Debakera (Debakker) kao svedoka. Doktor de Grav (Yvan de Grave) je, po mom mišljenju, imao daleko proučeniji pristup poređenju dva rendgenska snimka nego doktor Debaker. Mi isto tako znamo da svedočenje optuženog direktno opovrgava nalaz doktora Debakera u vezi njegovih opsevacija privatnih rendgenskih snimaka i onoga što su optuženom rekli njegovi lekari u vreme kada je bio lečen. Kada to kažem, moje mišljenje je bilo da izveštaj doktora Debakera čini materijal po Pravilu 68, te da on opovrgava nalaz doktora de Grava i ja i dalje nastavljam da ispunjavam svoju obavezu po Pravilu 68, pa sam o tom izveštaju obavestio gospodina Domazeta dan nakon što sam ga dobio. Ja ne nameravam da izveštaj doktora Debakera uvedem u dokazni materijal i, isto tako, ne nameravam da ga pozovem kao svedoka. Ja bih to učinio ukoliko veće to od mene bude tražilo. Gospodin Domazet je slobodan da razgovara sa doktorom Debakerom, te da uvede taj njegov izveštaj u dokazni materijal, ako tako želi. Iz vaših komentara, časni Sude, ja sam stekao utisak da je veće zapravo dalo određene pogrešne motive zašto ja to nisam uradio. Ja smatram da sam u predraspravnoj fazi ovog suđenja pokazao svoju praksu da ekspeditivno dostavim sve informacije i dokaze koji bi možda mogli biti materijali po Pravilu 68 i nadam se da je ovo objašnjenje u pogledu izveštaja doktora Debakera jasno.

SUDIJA HANT: Jeste li gotovi?

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Nije postojala nikakva sugestija u vezi sa neadekvatnom greškom, gospodine Grum. Ako ste vi osetili taj pritisak meni je jako žao zbog toga. Namera svakako nije postojala.

TUŽILAC GRUM: Hvala.

SUDIJA HANT: No, da bude jasnio, mi se vraćamo ponovo na polaznu tačku. Vaše pitanje optuženom nije imalo za cilj da mu pokaže kakvo je vaše izvođenje dokaza. Dakle, vi tvrdite da je on pao niz klizavu padinu.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Drugo, vi ste rekli da ćemo iz sopstvenog svedočenja, kao iz raspravnog razjašnjavanja svedočenja svedoka Odbrane, izvesti zaključke, no, ja nisam baš siguran zašto vi koristite buduće vreme, dakle futur, u vezi sa vašim svedocima u tom pitanju. Vi nemate pravo da to ponovo potežete u vašoj replici osim ako nema nečeg novog što nije bilo izneto vašim svedocima za vreme vašeg izvođenja dokaza. Ja ne bih hteo da dođe do nesporazuma. Vi snosite odgovornost, uvek ste je snosili, jer je, zapravo, ovo pitanje postavljeno pre nego što je vaše izvođenje dokaza počelo. Vi ste uvek imali teret dokazivanja, i imate pravo da u replici izvodite dokaze određenim načinom dakle, da odgovorite na izložene dokaze Odbrane, ali nećete dobiti drugu šansu za izvođenje dokaza Tužilaštva.

TUŽILAC GRUM: Da, shvatam, časni Sude.

SUDIJA HANT: Hvala vam najlepše na ovome. Ovo su pomalo loše vesti o činjenici da se neki svedoci moraju ponovo pozvati i ja to shvatam, ali će očigledno biti potrebno da se ti ljudi pozovu.

TUŽILAC GRUM: Mogu li postaviti još dva pitanje?

SUDIJA HANT: Pre nego što to uradite hoću nešto da kažem. Ovaj poslednji svedok, za njega je trebalo sat vremena da kaže tri relevantne činjenice koje nisu posebno jake. Mi moramo brže da radimo nego što sada radimo. Ja se nadam da Odbrana bira svoje svedoke zbog kvaliteta njihovog iskaza, a ne zbog količine i, stvarno, kada je svedok ovako opširan kao ovaj, nije baš mudro pitati ga u unakrsnom ispitivanju, "Da li sam vas razumela da ste rekli to ili to," zato što će to stvarno dovesti do ponavljanja svedočenja. Postoje zapravo razni načini da se to uradi, ali nemojte od njega da tražite da ponavlja ono to je već rekao, jer uistinu namamo toliko vremena. Gospodine Grum, hteli ste još nešto da kažete?

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude. Poslednjeg petka za vreme unakrsnog ispitivanja svedoka VG-23 Pretresno veće me je upozorilo da svedoka VGD-10 nazivam pseudonimom, a ne da ga oslovljavamo imenom. Moram razjasniti još nešto u vezi sa ranijom odlukom o VGD-10, dakle, da li su nehotice zaštitne mere proširene na njega. Vi ćete se priseliti da je upotreba pseudonima kod Odbrane počela kada sam u unakrsnom ispitivanju ispitivao gospodina Vasiljevića, da je za vreme svoje izjave od 17. rekao u tom iskazu da njegov opis aktivnosti dvoje ljudi može da dovede do opasnosti za njegovu porodicu. U tom trenutku dogovreno je da ćemo odobriti gospodinu Vasiljeviću, to jest, da će Sud dozvoliti gospodinu Vasiljeviću da te ljude spominje po broju kako bi zaštitio svoju porodicu. Gospodin Vasiljević je tada napravio listu drugih imena za koja je hteo da ih oslovljavamo pseudonimom i to, naravno, opet u cilju zaštite svoje porodice. Ja sam razumeo da se tada radilo o zaštiti

porodice optuženog, a ne samog VGD-10 i stav je Tužilaštva da ovaj ograničeni interes zaštite optuženog gospodina Vasiljevića više ne služi svrsi, odnosno nema svrhe da i dalje ovoga svedoka ili drugoga sa te liste oslovljavamo pseudonimom. Stoga smatramo da kada govorimo o vezi te osobe sa predmetom suđenja da govorimo o njemu imenom.

SUDIJA HANT: To naravno zavisi od okolnosti u kojima ga vi spominjete. Uvek je, naime, bila stvar Tužilaštva da ukoliko neko ima pravo da se zaštiti time što nekoga neće osloviti imenom, da ta zaštita ostaje na snazi tokom čitavog suđenja. Jedina mogućnost povezivanja, dakle, vašeg pitanja sa svedočenjem koje je optuženi dao može zapravo da naruši tu zaštitu koju je tražio sam optuženi.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, govorimo o konkretnom slučaju u petak. Radilo se o optužbi da je ovaj svedok učestvovao u zločinu sa VGD-10. Mi nemamo tu nikakvu vezu sa optuženim. Ja samo pokušavam da razjasnim kako smo mi nehotice proširili zaštitne mere na nekog kao što je VGD-10.

SUDIJA HANT: Nije pitanje da li su one proširene. Zaštita koju smo mi dali optuženom i dalje ostaje na snazi. Ako vi smatrate da možete sigurno da pomenete neko ime u određenom kontekstu, a da to ni na koji način ne povežete sa optuženim i sa njegovim svedočenjem, onda bi bilo adekvatno da se to uradi, ali morate da budete jako, jako pažljivi kod toga jer, koliko ja razumem, bilo bi sigurnije, po mom mišljenju, u datim okolnostima, osim ako niste apsolutno sigurni, da i dalje dotičnu osobu oslovljavate pseudonimom. Mi znamo i mi ćemo znati o kome se radi. Tužilaštvo tu zapravo ima dva stava, jedan je jako zagrejan i jedan jako hladan. Ja sam imao nekih osam odluka u jednom drugom predmetu o zaštitnim merama koje je tražilo Tužilaštvo. One su nekad možda preterane, ali bojim se da nije takav slučaj kada Odbrana traži takve mere.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, shvatio sam šta ste rekli. Ja ću i dalje, iz opreza, dotičnu osobu oslovljavati pseudonimom. Još sam jednu stvar hteo da kažem. Nešto ranije danas dobio sam zahtev Odbrane da se optuženi pregleda. Obzirom na pritisak vremenskog ograničenja koji imamo, ja bih hteo, naravno, ukoliko Pretresno veće odobri taj zahtev, čim psihijatar obavi razgovor sa optuženim, da Tužilaštvo dobije radnu verziju izveštaja pre konačne verzije kako bismo mogli da identifikujemo našeg eksperta i možda organizujemo da i ekspert Tužilaštva pregleda gospodina Vasiljevića.

SUDIJA HANT: To mi se čini razumnim. Gospodine Domazet, obzirom da je ovo suđenje trajalo 12 meseci u pripremi, još uvek me čudi da angažujete eksperte. Koje je pitanje o kojem bi taj lekar govorio? Da li se radi o stanju svesti tada ili sada, odnosno koliko je to relevantno za ovaj predmet? Jer, naime, do sada nije bilo

nikavog pitanja o smanjenoj uračunljivosti. Recite mi, molim vas, koliko vam je ovo relevantno?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, ja mislim da je veoma relevantno da veštak oceni njegovu uračunljivost u to vreme, dakle 1992. godine, obzirom da je u Užičkoj bolnici, posle povrede i dok je lečio povredu frakture, lečen na psihijatrijskom odeljenju i da je imao krize koje su opisane. A pored toga smo došli do podataka da je pre toga takođe bio bolnički lečen. Ja sam pokušavao sa veštakom da nastojim da makar preliminarni nalaz da na osnovu dokumentacije koju ima, ali mi je rečeno ono što i sam znam iz iskustva, bar koje je u mojoj zemlji, a ja sam više od 30 godina advokat, da ni jedan veštak te struke ne daje nalaz dok ne obavi razgovor ili pregled samog onog o kome daje nalaz. Ja mislim da je moguće, naravno ukoliko dozvolite, i da bi bilo dovoljno ovaj veštak već ove subote ili nedelje to obavi u pritvorskoj jedinici i da u toku iduće nedelje dobijemo izveštaj ovog veštaka.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, vi se više od 12 meseci bavite ovim predmetom. Ako je to nešto što ste imali nameru da uradite, zašto ste to ostavili za ovu fazu u kojoj se računaju svi ovi problemi koji prema pravilniku imamo zbog ograničenja vremena?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, verujte da taj problem nisam tada video odnosno, nisam smatrao da će ovo biti predloženo i da će biti potrebe jer tek po dobijanju nekih podataka iz Užičke bolnice, za koju smo ranije tražili samo podatke koji su se ticali ove povred i njegovog alibija, ali iz razgovora naknadnih sa samim optuženim koji je, ja ne znam zbog čega, ali na neki način prikrivao te činjenice svog lečenja ranijeg i uopšte ove krize koju je imao. Ja, naravno, nisam siguran kakav će taj nalaz biti i da li će biti od uticaja na njegovu uračunljivost u to vreme, ali u svakom slučaju možda da i neko objašnjenje njegovog ponašanja, ukoliko su utvrdi da je njegovo ponašanje bio na neki način takvo da nije bilo neko normalno ponašanje, bilo da se radi o tome što je eventualno tada pričao ili radio. Ja zaista smatram da je nužno obaviti ovo veštačenje, a shvatam sve ove probleme koje mislim da možemo da prevaziđemo na ovaj način.

SUDIJA HANT: U redu. Mi naravno ne želimo da vašem klijentu oduzmemo priliku da iznese neke dokaze koji bi mogli da budu relevantni, međutim, vi toliko kasnite sa ovim da mislim da imamo pravo bar da kažemo da ćemo to učiniti, da ćemo vam to odobriti, jedino pod uslovom da uradite ono što je rekao gospodin Grum, dakle, da taj izveštaj predate odmah, čak iako je to samo radna verzija u pitanju, kako bi Tužilaštvo moglo da se snađe. Možda nije fer od mene da vas podsetim na vaše insistiranje na pridržavanju pravila od 21 dana, međutim, kada radite nešto ovako kasno, posebno kada se ovo pitanje njegovog premeštaja na psihijatrijsko odeljenje nalazilo u bolničkim izveštajima koje smo dobili pre više meseci. Dakle, da li ste spremni da

doktor preda taj izveštaj odmah ovde u Hagu (The Hague), pre nego što se on ili ona vrati, kako bismo to mogli odmah da predamo Tužilaštvu jer inače nećemo nikad dovršiti ovaj predmet?

ADVOKAT DOMAZET: Kao što sam malopre rekao, naravno da ću nastojati. Mislim da je važno da se organizuje dolazak i razgovor za ovaj vikend dakle, u subotu i nedelju. Što se tiče veštaka, on je spreman na to da dođe, a ja ću razgovarati da uradi ovaj nalaz koji bi bio dat Tužilaštvu odmah čim to bude moguće.

SUDIJA HANT: Šta Pretrsko veće treba da uradi? Ne radi se o molbi da se imenuje od strane sekretarijata nego ono što se od nas traži je da se organizuje privatna medicinska konsultacija u pritvorskoj jedinici, zar ne? Jer ja mislim da i nemamo ovlašćenje da to regulišemio i predložio bih vam da o tome danas popodne razgovarate sa Službom za pravnu pomoć i pritvor (Office of the Legal Aid and Detention) i da vidite šta je neophodno. Mi ćemo uraditi šta bude potrebno da se to obavi tokom vikenda, ali ja ne mogu dovoljno da vam naglasim da zbog izuzetnog kašnjenja, to jest, zato što je tako kasno došlo do toga, morate učiniti sve da to što pre bude dostavljeno Tužilaštvu.

ADVOKAT DOMAZET: Da, razumem, vaša Visosti.

SUDIJA HANT: Podsećam vas i da morate da date obaveštenje o svakom pitanju koje se tiče smanjne uračnljivosti, a koje se odnosi na odmeravanje kazne. To je jedno formalno pitanje kojeg se morate pridržavati ako dođe do toga da doktor ustanoviti takvo stanje, i to što je moguće ranije. Dakle, sutra ujutru ćete nam objasniti kakvo je stanje. Možete da zamolite OLAD (Office of the Legal Aid and Detention) da vam ukratko kažu šta je potrebno da mi naložimo kako bi to moglo da bude urađeno što je moguće ranije ujutru. Jeste li već uradili nešto u vezi sa dobijanjem vize za tog doktora?

ADVOKAT DOMAZET: Da, vizu ima doktor, sa te strane nema nikakvih problema, može da doputuje odmah.

SUDIJA HANT: Dobro, onda će to biti prva stvar koju ćemo uraditi sutra ujutru. Molim uvedite sledećeg svedoka. Dobar dan, gospodine. Molim vas da pročitate svečanu izjavu sa ovog dokumenta koji ste dobili od sudskog redara.

SVEDOK MITROVIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, cijelu istinu i ništa osmim istine.

SUDIJA HANT: Izvolite sesti, gospodine. Gospodine Tanaskoviću, provedite svedoka kroz relevantna mesta ne gubeći toliko vremena na kontekstualnim činjenicama koje zapravo nisu ni od kakve važnosti.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT TANASKOVIĆ

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Razumem, časni Sude. Gospodine Mitroviću, dobar dan.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Dobar dan.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Izvolite, predstavite se, recite kao se zovete i gdje ste rođeni i kada.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Mitrović Petar, rođen sam 30. januara 1941. godine u Sarajevu. Radim u srednjoj školi kao profesor fizičkog vaspitanja. Živim u Višegradu od 1952. godine. Treba još nešto?

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Za sada je dovoljno. Na početku odmah recite nam jeli poznajete vi gospodina Vasiljević Mitra?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Poznajem dosta višegrađana zato što dosta godina živim u Višegradu. Između ostalog poznajem i njega. Mi se između sebe poznajemo zato što je to veoma mali grad tako da se stvarno susrećemo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Jeli vam poznato šta je i gdje radio gospodin Vasiljević?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Jeste, on je ugostiteljski radnik i radio je blizu moje zgrade gdje ja stanijem kao konobar.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li nam reći gdje ste bili vi u prvoj polovini jula 1992. godine?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Bio sam raspoređen kao rezervni sastav policije u hotelu "Višegrad". Tu smo bili smješteni.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li samo ukratko samo opisati gdje se taj hotel nalazi?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Hotel se nalzi pored poznatog mosta na Drini ćuprija od poznatog jednog nobelovca, sigurno ste i vi čuli za njega.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Prije nego što ste vi došli, jeli vam poznato jeli do tada neko boravio u tom hotelu?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: To ne znam zato što sam bio raspoređen na drugom mjestu i kad sam ja došao hotel je bio prazan.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Sada ih vas molio da se skoncentrišete i da se pokušate sjetiti, na tu prvu polovinu juna 1992. godine i da nam kažete da li ste u tom periodu vidali gospodina Vasiljević Mitra?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja sam viđao ga i čuo dosta o njemu. On je tada, ne znam ko ga je raspoređio, radio kao higijeničar u gradu, čistio ulice i ostalo i prolazio sma ga nekoliko puta, vidio sma ga i mahnuo.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li nam reći sa kim je to i ko čistio?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: To su čistili trgovci srpske i muslimnske nacionalnosti koji su radili u tim objektima, trgovini za prodaju prehrambenih artikala i druge prodavnice, noramalno, koje su radile tada.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Ako se možete sjetiti recite nam bar jedne prilike kad ste ga vidjeli kako je bio obučen?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Vidio sma ga neko tamnije odijelo kad sam ga vidio tamnije odijelo nosio, bez oružja, nosio je neku crvenu traku širine, ne znam ni ja, pet, osam santimetara.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kad kažete nosio crvenu traku, gdje je ta traka bila?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Na ruci, na desnoj ruci, misilim, iznad lakta, al' sad čini mi s d a je desna ruka, ja nisam toliko obraćao pažnju pošto sam ja levak.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li se sjetiti do kada ste ga vidali da to radi to što ste opisali?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja sam ga viđao, rekao sam, par puta sve dok nije slomio nogu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A kako se to desilo?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: To se desilo, ja sam stajao ispred hotela, ulaza u hotel, i čuo sam neku galamu, nešto je neko vikao, kad sam pogledao vidio sam Mitra na konju, jaše konja i krenuo iz glave ulice u jednu sporednu ulicu. Ako treba mogu i prema stranama svijeta da kažem, znači, išao je , pošto sam se ja nalazio u odnosu na njega, on je išao iz pravca sjevera ka jugu i krenuo je u sporednu ulicu prema istoku i kad sam vidio ga na konju malo mi je čudni bilo, zviznuo sam i viknuo ga, "Mitre!" zato što sam se iznenadio da jaše konja. I on je kad je mene vidio, s obzirom da se poznajemo, pošao prema meni. Pošto je kiša bila, ulica je malo nagnuta prema hotelu, znači nagib, Ratko je, učitelj, ga je vidio sa terase i on se iznenadio i

viknuo je, "To Mitre!" On se okrenuo da vidi ko ga zove i konj je pao i kako je pao okrenuta mu je glava bila prema istoku, noge, znači prema hotelu tako da mu je konj, vidim ispred hotela pošto je to 50 metara, ne ustaje ni konj ni Mitar. I mi smo potražali prema njemu. On je nešto opsovao i rekao, "Što me zovnu," tako nešto u tom stilu, "meni je noga slomljena." I mi smo, pošto je ležao konj na njegovoj nozi, ne znamo kako, šta da uradimo. Konj se prepao i skočio i onda sam rekao da zovnemo sanitetsko vozilo i neko je, ne znam ko, otišao u hotel i sanitetsko vozilo je došlo i mi smo pomogli da ga stavimo na nosila i da ga unesemo u sanitetsko vozilo. Posle sam čuo da je prebačen za Užice i da mu je noga prelomljena stvarno. Pitao sma ga i kad je pao, "Kako znaš?" pa kaže, "Čuo sam da mi je pukla noga," i osjetio bolove, normalno, i počeo da kuka.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kad ste sada to pričali kad ste rekli da ste ga pozvali "Mitre!", mahnuli, pokazali ste da ste otprilike mahnuli rukom, to bi morali samo radi zapisnika da kažemo da ste mahnuli mu rukom da dođe k vama, jeli tako?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da, zviznuo i on se okrenuo, a čuo sam ga baš radi toga što ga konj nije htio da sluša, valjda ne može po asfaltu da ide.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Takođe ste rekli da je Ratko doviknuo. O kom se Ratku radi to?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: To je Ratko jedan, prosvetni radik, učitelj razredne nastave.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kako se preziva taj Ratko?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ratko Šimšić. Ratko ga zovemo, to je nadimak. Radomir valjda, ne znam tačno.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li opisati na neki način mjesto gdje se to dogodilo.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: To se dogodilo, Ratko stanije iznad jedne zgrade, tu je trg nekad bio pa je sad tu renovirano to nešto, iznad bivše prodavnice Juogoplastike i krenuo normalno prema meni, još ta zgrada u produžetku ide, na uglu je prodavnica "Šipad", danas Kristal Banka, preko puta je "Gril", a ispod "Grila" je Robna kuća. Znači, između "Grila" i ove prodavnice "Šipad" tada je išao normalno, nema traka, ali je išao desnom stranom i tu je bilo neko uzvišenje da bi se mogla auta parkirati.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kako sam vas ja razumeo Vasiljević je išao u pravcu hotela gdje ste vi bili?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Iz centra grada prema hotelu gdje ste vi bili?

prevodioci: Svedok je klimnuo glavom.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: I ovo što ste sada opisali, sa koje strane je to gledajući u pravcu kretanja gospodina Vasiljevića?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Sa desne strane. A krenuo je, kad ga je ovaj zovnuo, prema lijevoj strani, zato je se to desilo pa je pao.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Šta se nalazi sa lijeve strane u pravcu kretanja gospodina Vasiljevića?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Sa lijeve strane rekao sam, ugostiteljski objekat državni "Gril" i neka baštica ispod. Ispod te baštice ima malo kao nekog zelenila i jedan pano, plakati gdje se stavljaju za predstave bioskopske.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Znači li to da se taj pano za predstave nalazi između Robne kuće koju ste pomenuli i , kako se zove, "Grila"?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da, bliže "Grilu" nego Robnoj kući, zato što tu ima jedna prolaz između Robne kuće i tog ugostiteljskog objekta.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Zna li ko je obavjestio Dom zdravlja, odnosno da dođe sanitet?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Pa, ne znam. Vikali su, "Zovnite," i neko je otišao, ne znam ko je. Sanitet nismo mnogo čekali, desetak, 15 minuta, ne znam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Zna li možda vozača tog saniteta?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Znam vozača. Žika ga zovu, prezime je Savić. A pravo ime ne znam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Jeli gospoduin Savić došao sam sa tim sanitetom?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Mislim da je sam, ali ne znam, nisao obraćao uopšte, nego sam više skrenuo pažnju prema Mitru zato što je velike bolove imao. Znam da je on došao Savić da je vozio, ali da li je neko bio to se ne sjećam.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Rekli ste da ste pomogli, tu verovatno misleći na vozača, vozaču da ga smjesti u sanitet. Ko je tu još bio?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Pa ne znam, bio je, između ostalih, Đorđe Mršavić, sada moj direktor škole i neko još, uopšte se ne sjećam. Znam zajedno smo nas dvojica došli, zato se jsećam, ostalo ne.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li ukratko reći kako ste ga vi unijeli u vozilo, sanitet, s obzirom na te bolove i, kako kažete, njegovo zapomaganje?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Kako god ga dignemo, gornji dio trupa u redu, a kad je noga bila u pitanju onda je stvarno malo glasnije i bučnije od bolova vikao, a poslije mi je i komšija pričao koji je bio gore da tek su onda bolovi nastupili, tako da je dosta vikao i teško mu je bio da mu izuje obuću, čini mi se, neka poluduboka čizma i da ne pričam, pričao mi je to komšija, kako mu je razrezao pozadi po šavu čizmu i pertle i onda tako mu, inače imali su problema dok se on nije dosjetio kako će mu to da urade, da skinu čizmu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Rekli ste da je ulica bila nagnuta, koliko se sjećam prema vama, znači prema hotelu?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da, blag nagib.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Recite nam samo kakvo je vrijeme tada bilo, ako se možete sjetiti.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Mogu. Nije niko bio na ulici, sitna kiša je padala, kolovoz je bio mokar, a i konj je sigurno, tako da mu ne znam tačno boju, tamna je bila zato što je i dlaka od konja koga je Mitar jahao pokisla, a i Mitar isto, i on je bio pokisao.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li se sjetiti kad pričate o konju, jeli konj imao sedlo i, kako kažu, samar ili to nije imao?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Nije imao. Imao je neku samo uzdu, sad se ja ne razumijem oko konja, znam neke je držao u ruci, a samar nije imao.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kako sam ja ovdje čuo objašnjenje uzda je ono što kažu stavlja se konju u usta, a nešto drugo ono van toga znači.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Nije imao uzde.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Znači, imao je onaj povodac oko glave zavezan i povodac u ruci otprilike, kako ja to mogu da shvatim.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ako se ja mogu da prisjetim, znam da nije imao ništa usta, bio je to konj bez sjedla i ne razumem se u te detalje.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A možete li nam reći kakve je boje i visine bio konj?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Konj nije bio visine velike, a učio samau školi, zvali su ga brdski bosanski konj, tako da nije visoka pa sam se sjetio da je to taj konj sigurno, pošto ja živim u gradu i konje rijetko viđam. I tamne je boje bio dal' je malo prema braonakstom ne znam zato što je dlaka pokisla i nisam ni toliko obraćao pažnju. Znam da je tamnija bila.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li znate šta je posle bilo sa konjem?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Konj je stajao ondje jedno vrijeme kao hipnotisan i čim je sanitet došao, mi smo otišli u hotel, normalno, padala je kišica tako da ne znam šta je bilo sa konjem.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li se vi možete sjetiti tu na licu mjesta gde se to dogodilo jeli nađeno, jeste li vidjeli nekih drugih premeta?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ništa nije bilo. Ne sjećam se, ali ništa nije bilo, čini mi se.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Da li je tu nađen ili viđen neki megafon?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ja nisam vidio.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Rekli ste da ste čuli da je gospodin Vasiljević otišao za Užice?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Jeste li ga posle viđali ili ne?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Vidio sam ga, išao je kroz grad sa štakama. Nisam pričao pretpostavljao sam da je ljut na mene, zahvaljujući meni on je slomio nogu. Samo smo se pozdravili, nisam pričao.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Malopre kad sam vas pitao kako je gospodin Vasiljević bio obučen, čini mi se da vas nisam pitao, mada ste vi to opisali, da li je on imao na sebi ili uza se neki mantil?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne, nije imao mantil. Neko tamnije odijelo, sako i dole pantaone, ne znam. Znam da je sako bio tamnija. I znam čizme s obzirom da sam i saznao od doktora da je imao problema dok mu je uzuju čizme.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A šešir?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne. I znam ga, Mitra, nikad nije nosio neku kapu.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Vi ste rekli da ste bili raspoređeni, da ste radili u tom hotelu "Višegrad". Za vrijeme vaše službe, znači dok ste vi na dužnosti, i inače znate li od nekoga, jeli vam poznato da je gospodin Vasiljević bilo kad i bilo na koji način dolazio pred hotel i u hotel "Višegrad" u tom nekom periodu?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Nije. Kad sam ja bio nisam ga viđao.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A kad ste drugih prilika nekada vidjeli ga bilo gdje, jeli imao uniformu ili neko oružje?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Nije imao uniformu, a nije imao ni oružje, i baš moja supruga, ako mogu to da kažem, kaže, "Svaka mu čast! Zahvaljući njemu grad je čist."

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A da li je vama poznato ko je to njega tamo rasporedio na te poslove?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne znam, mislim da ga je neko rasporedio, a ko je, uopšte me nije interesovalo, a prema komentarima stanovnika Višegrada, oni su bili zadovoljni što je neko raspoređen da to radi.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kada ste maloprije rekli za tu crvenu traku oko ruke, samo da vas pitam, šta je za vas, po vašem mišljenju, predstavljala ta traka, odnosno šta je mogla da znači?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Pa kod nas kad neko stavi traku znači da je raspoređen nešto da dežura. A i u školi smo, kad smo išli u školu, kad sam ja išao u školu, dobijali smo trake kad je dežurni neko i tako slično.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kada ste vi to saznali da je gospodin Vasiljević uhapšen? I od koga?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne mogu da se sjetim. Čitav grad je brujaio da su Mitra uhapsili. Ja sam ga, čini mi se, i vidio toga dana, ali se tek uveče saznalo i onda su pričali da je i žena nije znala gdje je pa je i zvala Prelaz. S obzirom da je to malo mjesto brzo se to glas proširi.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Možete li reći kakav je vaš komentar za to?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Moj komentar na osnovu priče, govorili su da je to greška, možda su njega poistovjetili sa Mitrom Četnikom, tako nadimak imao Četnik, i tog čovjeka ja nisam poznao, ali svi su govorili u gradu da je to greška.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Kada su govorili o tom Mitru Četniku jesu li govorili nešto šta je uradio on, jeli uradio on nešto i šta? Zbog čega su ga pominjali?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Govorili su da je sigurno nešto radio. Ja sam se kretao u dijelovima grada gdje nisam znao šta se dešava u gradu, tako da na osnovu komentara njihovih, nešto je i on kao radio, kao sveti se, ne znam iz kojeg razloga, slabo znam istoriju Višegrada, pošto nisam iz Višegrad. Kao, on je otišao iz Višegrad i njegova rodbina negdje, svete se iz onog rata jer su njegovi poklani nešto kao slično. Tako da je on došao tu, taj čovjek meni nepoznat. Dosta je taj čovek i pio.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Vi ste malopre rekli da ne poznajete tog Mitra Četnika?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: A da li ste ga ikada videli za to vrijeme?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Možda sam ga i vidio, a ne znam kako izgleda. Pošto je malo mesto.

ADVOKAT TANASKOVIĆ – PITANJE: Maloprije ste rekli da gospodina Mitra Vasiljevića poznajete kao sugrađanina i konobara i tako dalje. Da li vi mislite, s obzirom na to poznanstvo sa gospodinom Vasiljevićem, da li je on u mogućnosti da čini nešto što bi ga dovelo pred ovaj Sud?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da ne. Uvijek je, bar prema meni, uvijek smo se našalili, jedan drugome nešto rekli kad smo se sreli s obzirom da ja ne idem u ugostiteljske objekte, ali poznavali smo se i poslije mi je radio, baš eto kakav je čovjek, ja sam registrovao kola koja sam kupio iz uvoza, on mi je uradio besplatno prevod koji je trebalo sa njemačkog i ostalo. Nudio sam mu novac, nije htio da mi uzme.

ADVOKAT TANASKOVIĆ: Hvala. Ja nemam više pitanja i mislim, časni Sude, da sam bio efikasan što se tiče bar ovog svjedoka.

SUDIJA HANT: Nije bilo vremenskog ograničenja, međutim, u svakom slučaju bili ste puno efikasniji. Unakrsno ispitivanje. Izvolite, gospodine Grum.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC GRUM

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Ja se zovem Dermot Grum i postavljacu vam pitanja u ime Tužilaštva. Dobar dan.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Dobar dan.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas recite nam u kojem delu Višegrada stanujete?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja stanujem u sjevernom dijelu Višegrada, znači od hotela prema sjeveru. Na suprotnoj strani od hotela. Pošto je malo mjesto. Na sjeveru, a hotel je a jugu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Koliko dugo bi vam u proseku trebalo da od vaše kuće stignete do hotela?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: S obzirom da radim u dvorani fiskulturnoj imam preko puta tog hotela, sedam minuta, osam otprilike.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Zar nam vi niste danas rekli da ste u to vreme živeli u tom hotelu u sklopu te rezervne policije?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li nam objasniti zašto ste živeli u hoteli kad je vaša kuća bila samo sedam minuta udaljena odatle?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja sam rezervni sasatav milicije i bili smo zaduženi da obezbeđujemo komunikaciju znači, imali smo punktove ulaza u grad, znači kontrola, ulaz, izlaz iz grada da ne bi se nešto desilo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li da nam kažete koliko je ukupno bilo tih kontrolnih punktova na kojima ste vi bili, to jest, na kojima su bili ljudi sa vama?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja sam bio u hotel raspoređen. Imali smo zaduženje da pravimo raspred i ostalo, a punktovi su bili znači, ne mogu vam tačno reći, otprilike ispred svakog mosta, ispod brane, elektrane Višegrad, prema Užicu, kod benzinske pumpe, onda prema trafo stanici.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li bih pogrešio kada bih rekao da je na svakom putu koji je ulazio i izlazio iz grada morao da bude neki kontrolni punkt?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da, ne bi pogrešili.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li bih pogrešio i kad bih rekao da, s obzirm ja živim u gradu i pokušam da prođem kroz taj kontrolni punkt i ako me ljudi na tom punktu ne bi prepoznali, onda bi se od mene tražilo da pokažem svoje dokumente. Da li je to tačno?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Znaite šta, najvjerovatnije, ali mi smo se poznavali svi, tako da nije to bilo tako rigorozno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Rekli ste da ste vi bili smešteni u samom hotelu. Da li je to bilo samo tokom toga dana ili tokom celog razdoblja dok ste radili tamo, jeste li celo vreme bili smešteni u tom hotelu?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja sam prvo bio u stanici milicije s obzriom da je to početak bio i posle toga su me prebacili u zgradu jednu blizu novog mosta znači, sjevernije od moje kuće. Odatle, ne znam koliko dana smo bili, smo prebačeni u hotel. Malo su nas i dirali, "Takva je situacija, a vi smješteni u hotel."

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da vas pitam ovo: kada vam je počela smena tog dana u hotelu?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Smjene smo imali izjutra i uveče tako da je ko je imao noćnu smjenu, pošto nas je malo bilo, 12 sati se odama u hotelu ili ako ga slijeduje ide kući, uveče dolazi, pa opet noćna po pet, šest dana ili danju. Znači samo dvije smjene su bile, dan ili noć, pa nam je teško bilo da ih rasporedimo, što je bilo malo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li je tačno da ste vi bili u dnevnoj smeni s obzirom da ste bili pred hotelom kad je gospodin Vasiljević pao sa konja?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja sam otišao izjutra kući. Ja nisam bio u smjenama kao ovi ostali. Otišao sam kući da se malo osvježim s obzirom da u hotelu nema kabina za kupanje i došao sam oko 15.00 časova u hotel.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I da li ste u 15.00 časova onda ostali pred hotelom ili ste ušli u hotel da obavite svoju dužnost?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Bio sam u hotelu i onda sam izašao, nisam neki zadatak imao. Ispred hotela ima jedna nastrešnica kod ulaza u hotel i tu sam stajao sam, čini mi se sam, neki su bili unutra, tako da. Malo volim da gledam kad kiša pada.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Možete li nam reći otprilike koliko dugo ste stajali pred hotelom pre nego što ste videli da je gospodin Vasiljević pao sa konja?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Pa možda desetak minuta, 15. Ne sjećam se, ulazio sam, izalazio, tako da dođe neko, nešto pita. Moja je prostorija bila na spratu gore, ali tu smo se vrteli, nemamo zadatak, bilo nam dosadno.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Znači, po vašoj proceni, recimo da je bilo negde oko 15.15 popodne kad je gospodin Vasiljević pao s konja?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Ja sam došao oko 15.00 časova. Otišao sam u svoju prostoriju, tu se zadržao možda i pola sata, sat, ne mogu da se sjetim, ali znam da je možda prošlo i dva sata od kako sam ja došao do kad se to desilo. Otprilike. Davno je bilo.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Tokom ovog predmeta neki su svedoci izjavili da su u tom vremenskom razdoblju pripadnici Belih orlova bili smešteni u tom hotelu kao i neki drugi ljudi koji su bili deo paravojnih formacija. U vreme dok ste vi radili kao rezervni policajac, da li ste videli da je hotelu "Višegrad" bilo Belih orlova ili drugih pripadnika nekih drugih paravojnih jedinica?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ne. Rekao sam na početku, ne znam, čini mi se Rade da me pitao, kad smo mi došli niko nije bio u hotelu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Toga dana pre nego što ste videli da je gospodin Vasiljević pao s konja da li ste videli kao se pred hotelom okupljaju veće grupe ljudi?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: To je izjutra bilo. Neki su ljudi trebali u dva, tri autobusa, to sam vidio iz kuće. Poslije su mi rekli da je konvoj išao ka Olovu, čini mi se, Olovu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Od koga ste to čuli?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Pa, to su mi rekli kad sam došao u hotel, a vidio sam autobuse i, normalno, malo je mjesto.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Kako se zvalo prevozno preduzeće koje je obezbudilo autobuse toga dana?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ja ne mogu da se sjetim. Višegradsko je preduzeće, pa da li je promjenilo poslije bilo je dal' je Centrotrans ili Višegradrans, to ne mogu da vam kažem. Sad je Višegradrans, a onda ne znam. Višegradsko je preduzeće, a sad dal' je Višegradrans ili Centrotrans, to ne znam.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vi kažete da su, kada ste došli na posao toga dana, autobusi bili na trgu pred hotelom?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Nisam vidio autobuse nego sam u kući bio i neko je od komšija rekao mojoj supruzi da ide konvoj i ja sma izašao na terasu i vidio sam tri autobusa.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Za moliću da se svedoku pokaže dokazni predmet Tužilaštva broj 152. Zatražiću da se primerci tog dokumenta razdele i advokatima Odbrane i sudijama. Molim da se dokument stavi pred svedoka na sto. Mislim da će mu biti lakše da napravi neke oznake na tom dokumentu ako je pred njim.

Gospodine Mitroviću, to je dakle, dokaz Tužilaštva 152. Recite nam da li vi prepoznajete šta se vidi na ovoj fotografiji?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da. S obinom da je ovo moj objekat preko puta hotela. Ovde je taj "Gril", ovde je ta zgrada, Ratko ne vidi se.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Mitroviću, recite nam samo šta se vidi na slici, a ja ću onda zatražiti od vas da nam nacrtate neke oznake kako biste nam pokazali neke stvari. Dakle, da li je to slika trga pred hotelom "Višegrad" o kome ste govorili danas?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim da se svedoku da olovka ili flomaster. Vidim da ih tu ima i jedan flomaster sa tankim vrhom, plavi možda najbolje. Gospodine Mitroviću, molim vas da najpre napišete svoje ime na dnu te fotografije tako da znamo da vi na njoj radite oznake. Gospodine Mitroviću, zamoliću vas da napravite neke oznake dakle, nemojte ništa pisati po slici dok vam ja ne kažem. Prvo

bih hteo da označite slovom X mesto gde ste videli kako gospodin Vasiljevič pada sa konja.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Obzirom da je pod uglom tu je to, dal' je metar gore, dole to vam ne mogu na osnovu ovoga, zato što je ukoso snimak.

SUDIJA HANT: Možemo li i mi da vidmo šta svedok pokazuje? Molim da se stavi na grafoskop.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Gde je X?

SVEDOK MITROVIĆ: Ne vidim ovde jedan prostor gde se kola parkiraju, sa desne strane ovo što pokazujem, tako da nemam orjentir dokle je ova ulica. Valjda ako je ovdje ovaj X trebao bi malo ovamo tako da nemam orjentira, vrlo je svetao simak ulice i ovoga prostora.

SUDIJA HANT: Izvolite, gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, ja se bojim da tu možemo da imamo problem. Ovo je očigledno snimak iz helokoptera, dakle, sa visine, i ova zgrada koja se vidi na dnu snimka ne vidi se i ne može da se vidi ono što je iza nje, odnosno parking o kome govori svedok ovaj položaj. Dakle, trg ispred je zaklonjen ovom zgradom koja je tačno dole na snimku i mislim da ovo nije pogodan snimak za jednu takvu identifikaciju jer se bojim da se to mesto sa ovog snimka ne može videti. Možda bi morali da nađemo neke snimke na kojima se vidi trg, a koji bi bili na zemlji. Ovde zasta se ceo jedan deo trga od ove zgrade ne može videti.

SVEDOK MITROVIĆ: Mogu ja nešto da kažem?

SUDIJA HANT: Samo trenutak, gospodine. Gospodine Grum, imate li neku drugu fotografiju?

TUŽILAC GRUM: Ne, časni Sude. Ovo je najbolja fotografija trga pred hotelom koju imamo.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, imate li vi neku drugu fotografiju možda? Ili možda plan?

ADVOKAT DOMAZET: Meni se čini da je i Tužilaštvo imalo neke forografije koje su bolje, ali sada zaista nisam siguran, ovde ih nemam.

SUDIJA HANT: Gospodine Grum, u vašim smo rukama. Ja ću pitati svedoka da li može da mi da odgovor, ali se bojim da nećemo daleko otići ako ne vidimo pravo mesto.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, ja sam svestan ograničenja ove slike. Nadam se da će svedok ako nam kaže da je nešto bilo par metar ovamo ili onamo da će to Sude dati ideju gde se šta zapravo dogodilo .

SUDIJA HANT: Ja nisam pregledao, dakle, vaše fotografske materijale. Imali još neka fotografija trga?

TUŽILAC GRUM: Postoje druge fotografije trga. Ova je odabrana danas ne zato što, jer ja zapravo nisam znao gde će svedok staviti oznaku danas, već zato što je to najbolja slika koja prikazuje ceo trg. Postoje slike koje su pod jako oštrim uglovima simane tako da se ne vidi puno na njima.

SUDIJA HANT: A nemate ni fotografiju koja pokazuje prednju fasadu hotela?

TUŽILAC GRUM: Imamo, časni Sude.

SUDIJA HANT: Da, razumem da svedok upravo to pokušava da kaže da bi mu sa takvom fotografijom bilo mnogo lakše da pokaže.

TUŽILAC GRUM: Ja ne želim da se sa vama raspravljam u vezi sa tumačenjem šta je svedok rekao, ali mi se čini da on nije stavio oznaku nigde blizu hotela. Možda bi bilo dobro da on stavi još nekoliko oznaka na tu sliku tako da vidimo gde je hotel u odnosu na to gde on stavlja oznake, a ja ću pogledati večeras postoji li još koja fotografija koja pokazuje isto mesto koje on pokazuje.

SUDIJA HANT: Pre nego što vam istekne vreme svedok je hteo nešto da kaže kako bi objasnio. Izvolite, gospodine.

SVEDOK MITROVIĆ: Sa ovog snimka uopšte ja ne bih mogao vidjeti Mitra na konju pošto sam ja stajao. Mogu li ja to da pokazujem na ovom ovdje? Ovo je nastrešnica ispod koje sam ja stajao ovdje. Iz ovog ugla uopšte se ne vidi, nema teorije na osnovu ovog snimka, znači ova zgrada ispred, to je isto neki ugostiteljski objekat, on po ovom snimku je zaklonio skroz preled ove zgrade, tako da ja Mitra, koji je 150 metara od mene bio, u trenutku kad sam ga primjetio, na osnovu snimka kad bi povukao liniju, ovaj ćošak ove zgrade bi zaklonio i ja ne bi mogao njega vidjeti. I zato kažem uopšte se ne vidi ovo uzvišenje to je pretpostavljam, to je ovamo, znači ja sam trebao ovaj X još ovamo da stavim. Kad sam stavio X onda sam pogriješio. To je taj "Gril", ovo je taj taksi prostor, znači ovo je novi neki snimak, tu

nisu bili ti taksisti tada, sad je to tu. Znači ovde je malo drvo zvano tisa. Ovde je taj pano, on se ni ne vidi

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Gospodine Mitroviću, možda bismo mogli uraditi ovako. Vi ste izgleda hteli da promenite mesto gde ste napisali X. Možda bi bilo dobro da stavite još jednu oznaku X na mesto za koje kažete da ste videli kako optuženi pada sa konja i molim vas da nam uz X napišete oznaku "-2" tako da znamo da je to drugo mesto. Pokažite nam tačno mesto i napišite X-2.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: A mogu li označiti ako je to prostor uvišenje gde je parking? Da povučem liniju jednu?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim vas da nam napišete X tako da vidimo mesto gde ste videli gospodina Vasiljevića kako pada sa konja i napišite uz taj X-2 tako da znamo da je to drugi X.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ako je ovo sredina ulice onda je X-2 tu.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da označimo još par zgrada tako da se svi možemo orjentisati tačno gde se nalazite. Da li vam je poznata prodavnica nameštaja na tom trgu?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Prodavaonica na uglu ovom, sad je to banka.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dobro. Molim vas da stavite broj 1 na krov zgrade koja je nekad bila dakle, 1992. godine prodavnica nameštaja.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Jedan?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da, broj 1 na krov zgrade koja je bila prodavnica nameštaja. Molim da ostavite papir pred sobom na stolu i da brojem 2 označite krov zgrade koja je terasa UPI-ja odnosno "Gril".

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: To nije terasa ove robne kuće. To je prizemno, samo ispred imaju stolovi. Ispred ovog drveta, ne vidi se to.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Dobro, izvinite. Gde je Robna kuća? Molim vas da na krov Robne kuće napšete broj 5.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: (obeležava)

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Da li vi tvrdite da je UPI-jeva terasa "Gril" unutra Robne kuće ili je to pak neka druga zgrada?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: UPI-jeva je zgrada i Robna kuća i ovaj "Gril". Ispod "Grila" ima nekoliko stolova, a ovo je terasa uzvišena ide se na sprat. Mogu li označiti kojim brojem?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Samo jedan trenutak. Molim vas da broj 3 napišete na krov hotela "Višegrad" i molim vas da napišete inicijale RS tako da da nam pokažete mesto gde se nalazi balkon Radomira Šimšića.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Mislim da se ne vidi, ali tu je negdje. Da li je sad gore nekoliko metara. NS, jeli?

TUŽILAC GRUM – PITANJE: RS, molim, njegove inicijale.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Moram prekriziti.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: A sada bih molio da se slika stavi na grafoskop tako da svedok može da nam pokaže sve što je označio. Molim da nam pokažete gde ste napisali broj 1 tako da vidmo gde je prodavnica nameštaja bila.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Jedan.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim da nam sad pokažete de ste napisali broj 5 gde je bila Roban kuća.

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Broj pet.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: Molim da na pokažete broj 3 gde ste označili hotel "Višegrad".

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Ovo je hotel, broj 3.

TUŽILAC GRUM – PITANJE: I molim vas da nam pokažete gde ste napisali RS da se vidi otprilike gde je kuća Radomira Šimšića. Dakle, to je odmah uz donju ivicu fotografije, u ulici do prodavnice nameštaja, da li je tako?

SVEDOK MITROVIĆ – ODGOVOR: Da.

SUDIJA HANT: On je takođe nacrtao isprekidane linije koje dolaze iz ove donje zgrade. Mislim da je to bilo opisano kao hotel, a ustvari je Robna kuća. Da li je to ono uzvišeno područje o kom ste govorili, gospodine?

SVEDOK MITROVIĆ: Da.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, sada je 16.00 sati.

SUDIJA HANT: Da. Ako možete uz fotografije da date i jedan plan možda bi bilo i svedoku, a i nama lakše da pratimo sve to.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: No, ako imate bilo koju fotografiju unutrašnjosti trga mislim da bi trebalo da nam je pokažete. I, čisto iz radoznalosti, da li se ta Robna kuća nekako naginje ili tu postoji čisto jedna optička varka?

TUŽILAC GRUM: Mislim da bi svedok pre mogao da odgovori na to pitanje nego ja, časni Sude.

SUDIJA HANT: To bi bilo samo radoznalosti radi. Nastavljamo sutra ujutru u 9.30.

Fond za humanitarno pravo

